

Barcelona, 30 de junio 1960

Excmo. Sr. D. Manuel Aznar

Excmo. Sr. : Para romper el peligroso monólogo en que se mueve, me voy a permitir comentarle su artículo MENSAJE A HUGH THOMAS. Me interesa particularmente las líneas dedicadas al Mensaje de los curas vascos a sus obispos. Nos informa de que algunos de los supuestos firmantes del mensaje niegan haberlo suscrito. V. que ha tenido la suerte de leer el mensaje, me habría complacido conocer su opinión sobre su contenido doctrinal, que, según mis informes, es una síntesis de las doctrinas pontificias de los últimos años.

Para que vea como se entumece su inteligencia, comentando la frase "Sacerdotes agraviados en la España nacional, Dios mío !", le recordare que en el libro del exembajador de los Estados Unidos en España Mr. Bowers "MA MISSION EN ESPAGNE", pag. 338, se encuentran los nombres de los veinte sacerdotes vascos fusilados por los nacionales; que durante la guerra civil nuestra fueron detenidos, encarcelados y desterrados CENTENARES de sacerdotes y religiosos vascos; que el Cardenal Vidal y Barraquer murió en el destierro por negarle su entrada en España los nacionales; que el Cardenal Segura murió víctima de las persecuciones de los nacionales; que el obispo de Vitoria vive desterrado en un pueblecillo de Vizcaya; y no hablemos de los reiterados insultos hechos públicos por el Gobernador Acedo, el último y mas escandaloso en Igualada el 19 de junio pasado; y las miles y miles de injurias prohibiendo dar publicidad a las palabras del Papa, obispos, párrocos etc. V. que tiene a su disposición consultar la colección de las CONSIGNAS del Ministerio de Información, le será muy fácil comprobar la exactitud de estas afirmaciones.

Sr. Aznar, me parece que se va metiendo en un callejón peligroso. Me temo que va a enterrar en Barcelona su honor periodístico, su antiguo prestigio, ganado en sus luchas contra tiranías mas débiles que la presente, y probablemente LA VANGUARDIA. No estamos dispuestos a dejarnos engañar ni como católicos, ni catalanes. El régimen, como engendro tardío de la filosofía nazi y expresión del orgullo castellano, es enemigo de la doctrina católica que inspira el mundo occidental y de las veteranas variedades regionales his,ánicas. Le trataremos como un enemigo mas, apesar de sus falaces palabras, mientras no se demuestre con hechos tangibles lo contrario. Termine advirtiéndole, que no dudo que V. será víctima de tales reacciones, sobretodo si contamos con un colaborador tan ACTIVO Y ESTUPIDO como D. Felipe Acedo, el mas autorizado representante del General Franco en Barcelona.
De v. admirador y s.s.

Juan Ruiz Soler

respuesta a artículo Aznar 28 ^{Jun} ~~junio~~ 1960

C I U T A D A N S:

JORDI PUJOL, després d'haver estat torturat, ha estat condemnat a SET ANYS DE PRESÓ per haver redactat i imprès fulls durant la Campanya cívica contra GALINSOGA, protestant contra l'insult que se'ns havia fet a tots i demanant el BOICOT CONTRA LA VANGUARDIA.

Els propietaris de LA VANGUARDIA i el nou director AZNAR no han fet res per salvar JORDI PUJOL. Tot al contrari.

CIUTADANS: Si el triomf contra GALINSOGA fou obra de tots, si tots participàrem a la Campanya de sanejament moral de la ciutat, no podem deixar que ara JORDI PUJOL pagui per tots, no podem abandonar-lo, sense dir res, sense fer res. Si això fèssim, GALINSOGA podria repetir, sarcàstic, "Ya lo decía... todos son una mierda".

Demostrem ^{doncs} la nostra solidaritat amb JORDI PUJOL, pacíficament però amb coratge. Protestem contra la VENJANÇA DE GALINSOGA i la covardia dels propietaris de LA VANGUARDIA.

De nou: BOICOT A LA VANGUARDIA i als que HI ANUNCIEN.

Feu còpies i difoneu la consigna.

Si ets de segona divisió, fes DEU COPIES; si de primera, CENT.

Després de la comèdia tràgica del Consell de Guerra, algun dels oficials d'alta graduació que en formaven part, va felicitar a Jordi Pujol per la seva actitud conseqüent fins a la fi i li va dir que estava d'acord amb ell en més d'un punt.

El Cónsul dels Estats Units assistí a la primera reunió al pati del Palau Episcopal. També en primer rang al Consell de Guerra. Va manifestar reiteradament que acolliria al Consolat a qualsevol que li demanés asil polític.

Tant Ràdio París com Ràdio Londres va parlar reiteradament i extensa de tots els fets. La fotografia d'en Jordi Pujol ha aparegut, entre d'altres, a "Timeo-nago Christian", "Forces Nouvelles", "Informations Catholiques Internationales", i en algunes publicacions italianes. N'ha parlat en general gairebé tota la gran premsa europea i americana, sense distinció de tendències, però especialment ho ha fet la premsa catòlica.

Gràcies a aquestes informacions, la protesta per a l'actuació de la policia ha arribat als carrers; a Itàlia una pel·ligrinació organitzada amb motiu de la canonització del Beat Joan de Ribera, fou rebuda pels carrers amb grans cartells fixats a les parets, en les Joventuts Democràtiques Cristianes d'Itàlia, protestaven dels procediments totalitaris de la Policia Espanyola contra els elements Democràtics Cristians de Barcelona.

A Londres, el Sr. Castiella fou rebut per un gran nombre de manifestants que amb pancartes demanaven la llibertat de J.F.

Esponataniament, diversos nuclis de catòlics (i de pseudo-catòlics) acudiren a alguns missos, a Barcelona, a l'intenció de pregar pels qui sofreixen persecussió per la justícia. Les més concorregudes ho feren durant tres dilluns consecutius a les 8 del vespre a la Parròquia de St. Josep Oriol. D'altres també a les de St. Pere i St. Ildefons. Moltes fidels ombregaren i hom restà amb veu alta la visita espiritual a la Mare a Don a Montserrat. La premsa oficial (pseudo-catòlica) s'hi feu ressó de manera venençiosa acostuada: Solidaridad Nacional.

Després del trasllat de F. Piñón i J. Pujol a la presó de Saragozza, ha començat una campanya per tal de donar a conèixer la seva acció, amb la certesa que així contribuirà decisivament a fer que els ha de deixar anar, han estat pintats arbres, tanques i parets, però ciutat els defores, i per les carreteres. Hi venen el seu nom i el de la nostra terra. Contribui-hi com pugueu: És el vostre deure de ciutadans d'ajudar als perseguits per la Pàtria.

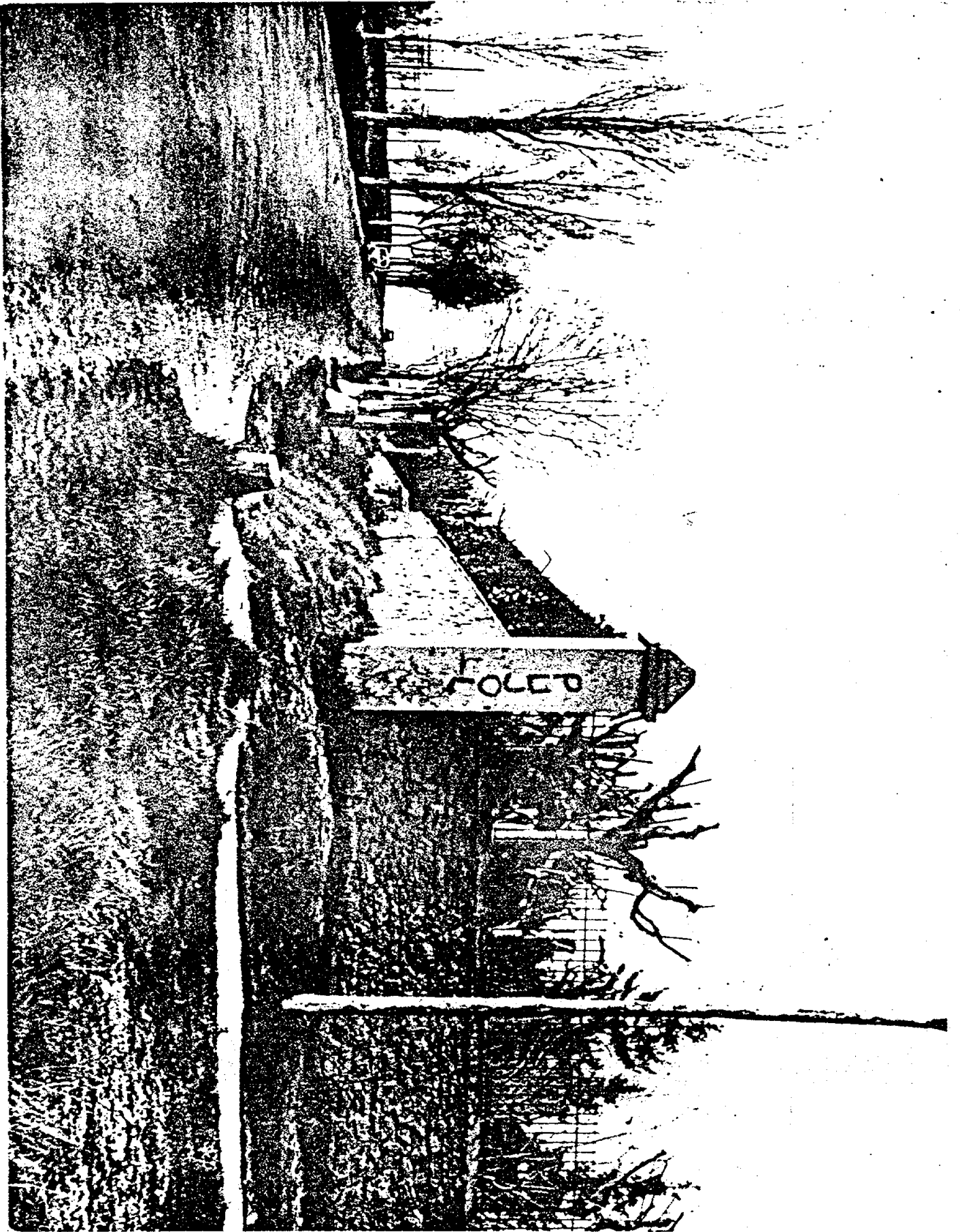
CATALA! Si has rebut aquest fulls que t'hem fet confiança: No llencis el nostre treball, doni-hi cura!

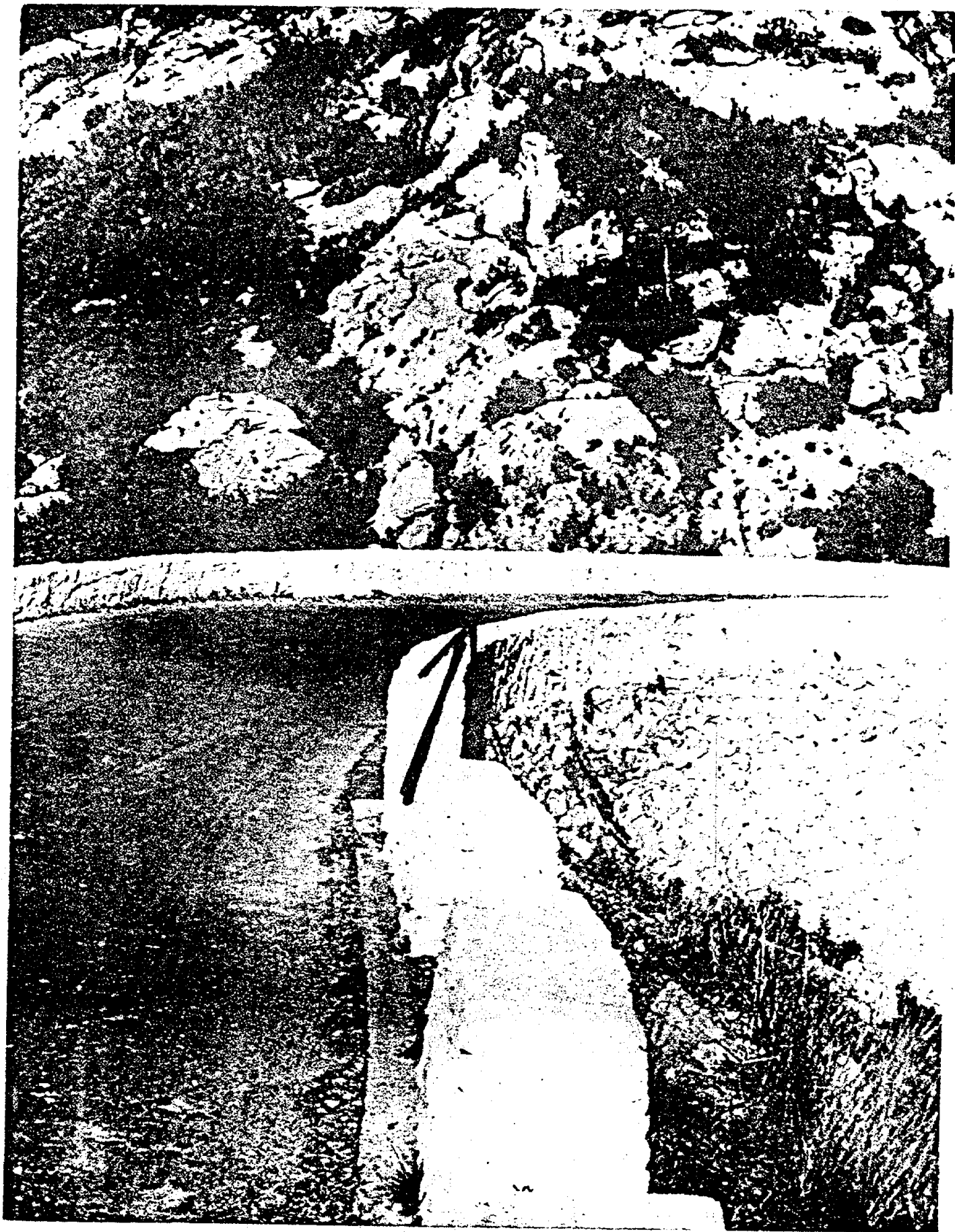
RECORDEU: La força de les distàncies és la Alta de informació de la gent que ens torna nosells: incapaces de reaccionar. El nostre poble es prou fort. De 5000 persones capaces de fer un mínim de 5 còpies cada setmana: amb pper prim hi caben original i 10 còpies a màquina en un sol passada) Escolliu el vostre lloc que us pugui rebre aquest full sense que la seva consciència els coligu a complir.

BEU FOR SEUET COPIES A LA GUERRA I JULIOPISTA, I LLAVORS CAP SACRIFICI SEPA EN VA.

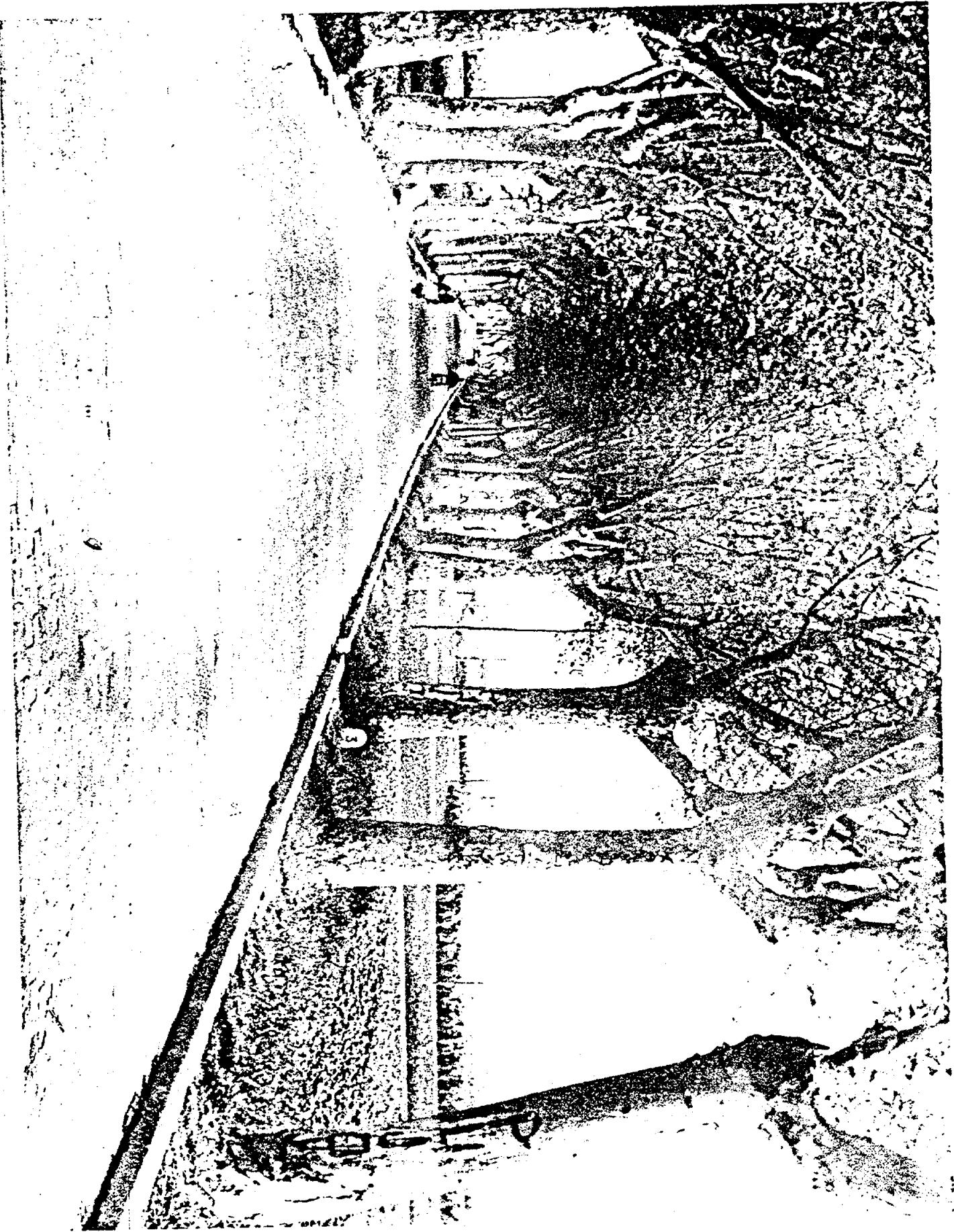
Highway to A. Whittier's

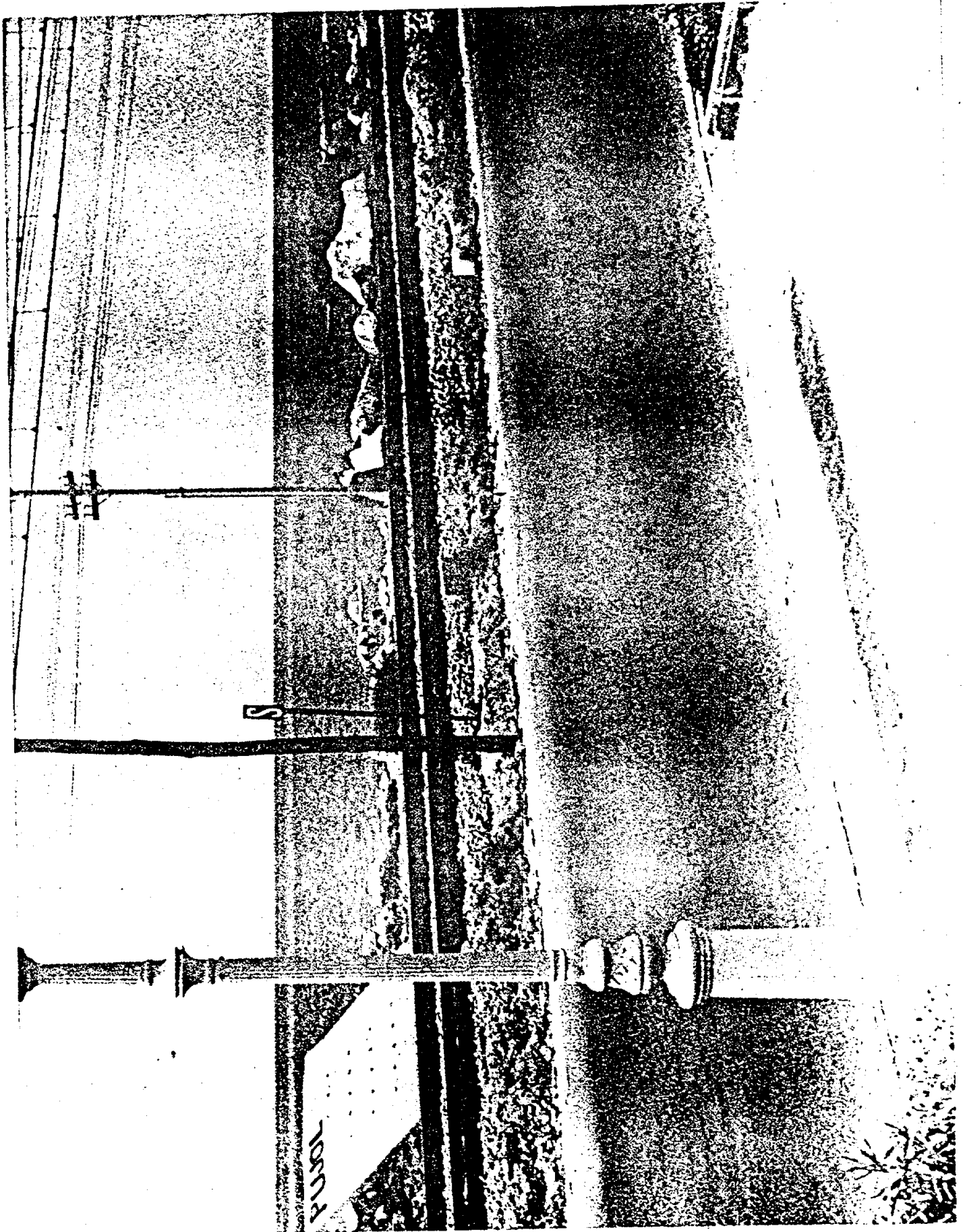

Cotes de Garaf

Gravure de bois

Cavetea de la costa (Provinci?)

Fets tots ells, que constitueixen figures de delictes especialment tipificades pel Codi Penal vigent, i amb referència als quals han estat cursades per la via judicial diverses denúncies i querelles sense que fins ara s'hagi conegut cap resolució dels Tribunals amb referència a elles.

Excm. Sr.:

Ens permetem dirigir-nos a V.E. en la vostra qualitat del més alt magistrat de Catalunya, per exposar a la vostra consideració i examen una sèrie de fets que, donats els caràcters de gravetat amb què apareixen revestits, posen en entredit la dignitat de la persona humana i les garanties de l'Estat de Dret. Els fets en qüestió, que venen produint-se des de fa anys, són principalment els següents:

PRIMER: Amb freqüència lamentable els funcionaris de la Diposició General de Seguretat, i en forma particular, els de la IV Brigada Político-Social, infringeixen les normes establertes en el "Fuero de los Españoles", Llei d'Enjudiciament Criminal i Llei d'Ordre Públic, de manera especial en el que fa referència als següents fets:

- Detenció sense manament judicial (que constitueix una infracció de l'article 489 i següents de la Llei d'Enjudiciament Criminal).
- Registre domiciliari sense ordre de Jutge (que constitueix una infracció dels articles 545 i següents de la Llei d'Enjudiciament Criminal).
- No comunicació de diligències al Jutge Instructor en el termini assenyalat per la Llei (que constitueix una infracció de l'article 496 de la Llei d'Enjudiciament Criminal).
- Detenció lliure després de 72 hores (que constitueix infracció de l'article 12 de la Llei d'Ordre Públic i art. 18 del "Fuero de los Españoles").
- Abusos, mals tractes, brutalitats i tortura, que constitueixen un delictes previst en els articles 420 i següents del Codi Penal.

SEGON: Així mateix, en el cas de delictes polítics, es dona una estranya situació de fet, que impideix als advocats designats pels detinguts o llurs familiars d'intervindre, visitar o assessorar llurs clients, situació que constitueix un atemptat al dret de tot acusat de poder defensar-se i ser auxiliat per Lletrats professionals. Aquesta situació anòmala i antijurídica es produeix especialment en les anomenades jurisdiccions especials, i més freqüentment encara en el procediment sumari militar, respecte del qual hem d'assenyalar que encara en aquests dies existeixen detinguts en presó preventiva, subjectes a aquest procediment; que detinguts des de fa un any, esperen encara la celebració del Consell de Guerra, i als quals se'ls ha impedit tot contacte amb llurs advocats.

TERCER: Malgrat les expressives declaracions del present Codi Penal i de nombrosa jurisprudència, segueix utilitzant-se la via de les jurisdiccions especials, basant-se especialment en la Llei de 12 de març del 1913 que fa referència a Estat de Guerra i a rebellió armada, que de fet i de dret està derogada, i que a més estan clarament tipificats en el Codi Penal vigent. S'ha d'assenyalar que els tractadistes de Dret Penal Militar, en especial Querol i Díaz Llanos, donen per derogada la dita Llei.

Tots els fets exposats revesteixen una gravetat extraordinària en tant que no ofereixen al ciutadà garanties del compliment de la legislació establerta, i produeixen entre amplis sectors socials un profund malestar en no tenir plenes seguretats que la Llei serà observada i que, al contrari, se'n produeixen flagrants violacions, que ataquen dolorosament la integritat, respecte i dignitat de la persona, que és en definitiva, l'únic valor essencial de la nostra civilització i que sota cap concepte no pot ésser violat ni despreciat.

En defensa dels homes que habiten el nostre país, pel bon nom d'Espanya, pel seu prestigi, i sobretot, per l'esperit cristià que ha d'informar la nostra societat, adreçem a V. E. aquest escrit, amb la plena seguretat que els organismes judicials d'Espanya —sent honor a una secular tradició d'honoradesa i equitat— sabran prendre les mesures pertinents per evitar que en endavant, es repetixin els fets exposats i no sigui violat l'Estat de Dret.

Déu guardi a V. E.

Barcelona, quatre de juny del mil nou-cents
[seixanta.

ENTRE ELS SIGNANTS FIGUREN:

Els escriptors: Jordi Rubió Balaguer, Anna Maria Matute, Lluís Romero, Josep Agustí Goytisolo, Sebastià Joan Arbó, Ramon Eugeni de Goicoechea, Joan Triadó, Xavier Benguerel, Joan Sales, Joan Teixidor, Maurici Serrahima, Joan Gomis, Josp Mª Castellet, A. Cirici Pellicer ...

Els sacerdots: Malaquias Zayas, L. Garriga, Narcís Seguer, Josep Cardús, Josep Dalmau,

Casimir Martí, Ricard Alberdi, Josep Bigorda, J.M. Beltran ...

Els metges: Nicanor Ancochea, Jeroni de Moragas, Delfi Abella, J. M. Ferrando, Pau Garsaball, Francesc Nubiola ...

Els catedràtics: Manuel Alonso García, Josep Mª Valverde, J. Sureda, Antoni Badia, Manuel Jiménez de Parza.

Signen també el document: Jordi Maragall, Comte del Montseny, Antoni de Senillosa, Josep Mª Massip, Ramon Masramon, Duc dels Castillejos, S. A. R. Alexandra d'Hamburg-Lorena, Marquès de San Roman d'Ayala, Francesc Sitjar, Armand de Fluvià, Ferran Llopis Sarrió, Jordi Nadal Oller, Carles Montaner, Francesc Vila Abadal, Jaume Nualart, Antoni Cuenca, Francesc Serra Cantarell, Carles Feliu de Travys, Antoni Comas, Alfons Carles Comín, Oriol Valls Marfà, Francesc Iglésias, Miquel Porter, Antoni Pérez González, Jordi Malaquer, Jordi Rubió i Loís, Félix Duran Cañameras, Josep Castaño, Joan Antoni Picardo, Santiago Foncillas, Antoni Bascompte, Eduard Bernadas, Alfons Garcia Seguí, Josep Antoni Casanova, Francesc Cavana, Albert Fina, Guillem Armora, Manuel Riera, Miquel Arimay i altres personalitats.

- 1 -

L'Església l'humanisme i la legalitat al banc dels acusats del Tribunal d'Ordre Públic a Madrid.

PREHISTÒRIA DEL PROCÉS
=====

L'any 1960 fou celebrat el centenari del naixement de Joan Maragall. La celebració fou oficial a Catalunya. A la Diputació, a la sala del Consell de Cent tingueren lloc actes d'homenatge a l'insigne poeta i escriptor català. En un dels actes el mateix " Caudillo " hi assistí com a invitat d'honor.

L'Orfeó Català volgué també sustenir el meregut record de l'autor de la " Oda a Espanya ", amb un concert de cançons. Al programa hi havia com a final el Cant de la Senyera, la lletra del qual es de Joan Maragall. La programació havia estat aprovada per la censura oficial.

Unes hores abans de començar el concert ve de la Delegació d'Informació i Turisme la prohibició del Cant de la Senyera. Això provocà per part d'un grup de catalans una protesta, que s'havia de manifestar en cantar precisament tot el públic assistent el Cant de la Senyera. Es repartiren lletres i se'n feu propaganda.

Al final del concert un grup d'entre el públic entonà el cant prohibit. Tot seguit la policia intervé, agafant a diverses persones i espajant a d'altres per tal de fer avortar la manifestació de protesta.

Aquest incident provocà per part de la policia secreta diverses detencions més a part de les hagudes en el Palau de la Música Catalana. De resultes de les detencions, interrogacions i perquisicions de la policia, fou registrada la llar del dirigent d'A. C. Jordi Fujol, metge i financer, qui finalment fou reclut a la Comissaria de Policia de la Via Llatana. Allí, ell i d'altres foren víctimes de mal-tractes de paraula i d'obra. Alguns d'ells tenen documents notariaus de les tortures sofertes a través de les nafres i hematomes que quedaren després dels cops infligits per la policia.

~~SECRET~~

S'acusà a en Jordi Puig i d'esser l'organitzador de la protesta i se'l fèu també responsable de la campanya contra En Galiñosa llavors director de "La Vanguardia," Rebé maltractes més que ningú i finalment fou processat i jutjat per un tribunal militar sentenciant-lo a 8 anys de pressó.

Tot això arribà a la superfície pública. El mateix director de "La Vanguardia", Sr. Aznar, - ara representant espanyol a la ONU - fèu una editorial referint-se a les tortures. Una altra editorial sortí a "ECCLESIA" - organ independent de l'Acció Catòlica espanyola - condemnant la tortura com a inhumana i anti-cristiana.

Aquest estat d'indignació pública davant els maltractes de la policia, fèu apareixer un escrit dirigit a l'Exm. Sr. President de l'Audiència Territorial de Barcelona avalat per més de 400 signatures corresponents a tota mena de personalitats catalanes, exposant que un rumor públic fundat es respirava aquells dies per tot Catalunya segons la qual la policia havia conculcat les lleis vigents al país que prohibeixen els maltractes i tortures, i demanant que es fes una investigació legal dels fets a fi d'aclarir la situació i castigar als culpables.

Presentà l'escrit a l'Exm. Sr. President de l'Audiència, el Sr. Marquès de Sant Roman de Ayala, Josep-Lluís Urruela i Sant-Meni.

Al cap de poc temps comencen d'arribar citacions de l'Audiència als signants de l'escrit a fi de sotmetre'ls a un interrogatori legal, mig policíac - per part del President de l'Audiència. Preguntava el President com havia sabut el signant la notícia dels maltractes (una pregunta correcta), qui l'hi havia donat l'escrit a firmar (una pregunta incorrecta) = ect. Tots els demanats es ratificaren en la firma sense una sola excepció, de tal manera que després de 120 declaracions, davant la unanimitat dels declarants, es donà per acabada la citació dels 420.

Al cap d'uns mesos la premsa oficial comunicava que l'Audiència havia fet les diligències oportunes i perquisicions legals, i declarava fals el rumor públic sobre els maltractes de paraula i d'obra de la policia als agafats en el dia del Concert de l'Orfeo Català.

INCOACIÓ DELS PROCÉS

=====

Pels volts de Nadal de 1962, un bon dia, sense preparació d'opmena, es cita a Mossèn Josep Dalmau, Llicenciat en Sagrada Teologia, escriptor i Rector de Gallifa, a Joan Barnadas, President dels graduats d'A. C. i farmacèutic de professió, a Josep-Eluís de Urruela, Marquès de St. Roman de Ayala, i secretari de la Creu Roja de Barcelona, i a En Joan Sales, novel·lista, a fi de que vagin a rebre l'acte de processament " POR INJURIAS A LOS TRIBUNOS ESTATALES".

El procés està llençat pel procediment d'urgència. Es a dir que l'acusat té tres dies per respondre a les acusacions que se li fan i tres dies també el jutjat nº 14 (a qui ha estat encarregat aquest afer) per ensenyar els motius de la acusació. En altres paraules: s'han de posar les cartes sobre la taula i una vegada vist el joc del contrari, tornar-les a recollir i començar la jugada.

De moment feu riure que fos en procediment d'urgència un assumpte que feia més de 2 anys que, si per cas, les injúries s'havien proferit.

Els advocats que assumiren la defensa foren En Salvador Casanovas, En Josep Benet, En Pere Garcés i En Jaume Miralles. (aquest es un dels monàrquics lliberals que foren desterrats a Puerteventura (Canaries) en motiu del CONTUERNIO DE MUNICH), entre les formes clandestines democràtiques de les Espanyes.

Al cap d'un quant temps de pagerejar, el Jutjat nº 14 canvia l'acusació de "INJURIAS" per l'acusació de CALUMNIAS. Un temps després torna a canviar l'acusació de "CALUMNIAS" per la de " PROPAGANDA ILEGAL."

Filtracions hagudes en el Palau de Justícia diuen que l'acusació és tant sense fonament que l'assumpte es quedarà sota la taula indefinidament fins que mori d'inanició.

Al cap de mes d'un any es crea el TRIBUNAL DE ORDEN PUBLICO a Madrid que centralitza tots els delictes en contra de l'Estat Espanyol. Al jutjat nº 14 l'hi falta temps per desprendres del procés, enviant-lo a Madrid i rentant-se'n les mans defini-

Fragments del discurs d'Àrcadi Colunga

(...)

Yo, en esta noche, puesto al habla con seis mil hermanos y camaradas, no sé cómo he podido expresar ni una sola idea. Viene a mi algo que está por encima de mi propia voluntad. Yo, amigos, camaradas, tengo una fe extraordinaria en España en estos momentos. Creo que nuestra misión es una misión no ya sólo de nuestra propia nación, para ejercerse dentro de ella, sino para ejercitarla ante el mundo. Nosotros no tenemos unos ejércitos napoleónicos que vayan transportando o exportando las ideas de la revolución. Tenemos solamente nuestra serenidad, nuestra hidalguía, nuestro espíritu de trabajo.

Yo me alegro mucho de ser el jefe provincial en esta provincia, de ser el gobernador en esta provincia tan estragada y tan cambiada, como decía al principio, por las divisiones, por las infamias y por los extravíos, extravíos de los unos y equivocaciones de los otros; esta Barcelona, de tal índole sensible y laboriosa, con tal sentido de civilización, con tal finura y exquisitez de espíritu, que comprende los matices y se hace cargo de todo absolutamente; esta gran Barcelona en donde nosotros sabemos que la situación económica no es grave, pero no es eufórica, y, sin embargo, ¡qué gran disciplina, qué gran orden, qué gran sensatez! Y por esto aquí, en Barcelona, se nota y se lamenta más la existencia de las deformaciones y de las falsedades, de todo eso que surge en conciliábulos que no corresponde a las etiquetas que falsamente pregonan. Nosotros, sí, amigos y camaradas, que somos católicos y que somos religiosos, nosotros que defendimos la religión católica y las iglesias, nos-

otros sí que estamos dentro de la sumisión a la jerarquía del orden eclesiástico, pero aquéllos son unos fariseos, son unos falaces y hacen todos sus extravíos en deformaciones y en falsedades, pues vosotros sabéis, lo mismo que yo, que en el Palacio de la Música no hubo más que diez detenciones y diez multas, y hubo el autor que se confesó de unas hojas sediciosas y eran injuriosas para el Jefe del Estado. Esta es la verdad, y nada más que la verdad, y toda la verdad. (Grandes y prolongados aplausos).

(...)

"La Vanguardia", 20 de juliol de 1960

Todos los discursos de este señor son divertidísimos. No comprendemos como Franco no le prohíba hablar. Si callase evitaría ponerse en ridículo y que el sonrojo de vergüenza tiñese las mejillas de los Autonomistas y falangistas de buena fé -si es que todavía queda alguno- que le escuchan o leen. Sea como sea y ya que nuestra prensa libre -la libertad de una democracia orgánica- no se atreve, intentaremos glosar algunas partes de aquel llanés mole discurso. Brevemente, que la clandestinidad no dá para más. (Las partes entrecomilladas que siguen pertenecen al texto del discurso)

= = = = =

"Tenía que ser en Barcelona donde diésemos la impresión... de una hermandad de esta índole, en donde cerca de 6.000 camaradas -podíamos ser muchos más si las realidades del servicio no tuviesen sus límites..."

(Suponemos que estos límites se refieren a los cubiertos: porque ya comprendemos que los fondos del Movimiento pueden movilizar a más de 6.000 comensales... Lo raro es que, a este precio, fuesen tan pocos).

"... se intentó hacer una propaganda de centenares de detenciones y de torturas efectuadas por un Cuerpo tan benemérito como la Policía que es la salvaguardia del orden y de la paz de la Comunidad española..."

(Nadie habló de "centenares de detenciones" y sí de las torturas y malos tratos aplicados a los pocos detenidos en el Palacio de la Música. Los componentes del Consejo de Guerra que juzgó a los Sres. Jordi Pujol y Pizón, las tuvieron en consideración al preguntarles reiteradamente si se sentían más seguros en la jurisdicción militar que en la policial. Esto prueba que los militares con honor reprobaban estos métodos y torturas que son del dominio público... y que D. Felipe conoce muy bien. Su historia no es de hoy...)

"... la gran lección de que nosotros tenemos en nuestro país la mayor y más espléndida de las libertades, tenemos el más seguro de los órdenes, tenemos dentro de nuestras limitaciones, la mayor de las eficacias, tenemos la mayor de las garantías".

(¡Hombres! ¡Un poco de seriedad!... Y luego de esta parrafada, D. Felipe, ya descansado, se mete en política internacional, de la que ya en anteriores ocasiones ha dado muestras de conocer a fondo. Cita a Italia, por la que tiene querencia, Corea, Japón, Cuba, Venezuela y termina con Bélgica que, pobrecita, no sabe lo que se hace con aquellos salvajes del Congo. El buen hombre, ya ambalado, después de citar una nueva Ley de Dios que consiste en que "no se puede descansar porque el que descansa muere" llega -uno no comprende exactamente cómo ni porqué- a decir que:

(... nos encontramos con una creación económica que ha de producir en etapas sucesivas, aunque estemos atravesando una circunstancia adversa, un mejoramiento de la vida. Nosotros nos encontramos con un mejoramiento ya existente".

(¿De qué sirve la "Canción de Papel de la "Codorniz" si no es para tipos como D. Felipe?. Si, cuando menos, D. Felipe permitiese que le arreglasen sus discursos antes de publicarlos, aunque fuese por alguien de menor altura que él... Ya sé. Diría las mismas cosas, pero, por lo menos, las entenderíamos. Sin contar con que el disco de las "circunstancias adversas" ya está rayado. Busque otro).

Acodo dá por sentido que los derechos del hombre ya están superados en España. Ya no se discuten. ¿Para qué?.

"Lo que está en litigio, en la vida moderna, es la justicia distributiva económica..."

(Muy bien. Aunque, dicho sea de paso, algo parecido habíamos leído no hace mucho en una revista francesa, citando un texto de Kruschef. El D. Felipe ruso dice: "Los pueblos han superado la etapa primaria del sentimentalismo burgués. Las relaciones entre los hombres se basan en realidades económicas. El nivel de vida tiene más importancia que la libertad. Las únicas garantías morales que precisa el hombre son las que le permitan el disfrute de una vida económica más holgada".

Siempre habíamos creído que quitado todo el farrago de palabrería que enmas-

cara el trasfondo del Movimiento, saldrían estos conceptos netamente marxistas. "Lo que está en litigio en la vida moderna es la justicia distributiva económica". Los derechos del hombre ya están superados en naciones como la nuestra tan "hondamente cristiana". Por ello, la libertad es solamente una palabra "superada" y las garantías personales están también ya "superadas".

¿Que entenderá este buen hombre por cristianismo? ¿Ir a Misa y pagar al clero?

O, lo que es más verosímil, ¿no estará más cerca del comunismo que del cristianismo? No es raro el traspaso del falangismo al comunismo. Quizá D. Felipe no lo haga mientras detente el poder. Pero... ¿y luego?...

"... una exigencia de esta hora es la de vigorizar nuestras instituciones la de darles una vibración que acaso les falte, porqué, no nos engañemos, la juventud en España está inerte, inerte para todo en general..."

(Y para el Movimiento en particular. ¿No es esto?. Gracias por su sinceridad. Del párrafo anterior sobran el "acaso" y el "no nos engañemos". Aquí nadie se engaña. Todos lo sabemos y todos lo saben. Esto es gordo, sí señor. Las instituciones del Movimiento salvador, sin vibración. (Y aquellos 6.000 comensales que "hubieran podido ser 15.000..." ¿Qué? ¡Hala a comer! Y que vibre su tía. Así, claro, no hay manera de salvar a España. Todo es muy grave. Pero aún es peor lo de la "juventud inerte" Pero ¿no es esto lo que buscaban? La negación continua y constante de todo lo que constituye la esencia de la dignidad humana. Anteriormente D. Felipe lo ha dicho: "Lo que está en litigio en la vida moderna, es la justicia distributiva económica..." Todo lo demás sobre en la "cristianísima España". Pero no. No es la juventud inerte lo que le preocupa a D. Felipe y a sus amos. Es la juventud activa, aquella que saben que no está con ellos y que únicamente pretenden someter con amenazas groseras y privación de libertad. ¿No es verdad, D. Felipe?

De pronto el Jefe del Movimiento en la Provincia, ataca duramente al FRENTE DE JUVENTUDES:

"La forma de que se incorpore no es ofrecerle libros de texto y vacaciones pagadas, ni llevarlas al Campamento donde disfrutan de ventajas todavía mayores, ni tampoco incorporarlos a los puestos públicos..."

(No. Todo esto sobra. ¿Y no ha dimitido nadie? El espíritu de obediencia al interventor de pagos es ejemplar.)

Lo importante es, por lo visto, un lavado cerebral "sin libros de texto ni vacaciones pagadas...ni campamentos... para que " se sientan interesados en todo aquel mecanismo espiritual (!) que corresponde a esas mismas instituciones nuestras, viviendo en toda su intensidad, incorporadas a la conciencia y al latir del pueblo"

(Si entendiésemos el ruso estamos seguros de que encontraríamos textos semejantes en "Pravda". Pero mejor escritos).

A renglón seguido dice que las Cortes son algo muy serio, que nadie conoce y de las que hay que hacer propaganda. ¿Más propaganda?. Luego arremete contra los técnicos "sean economistas o sean hombre de ciencia extraordinarios" (no asoma la oreja de los del OPUS DEI) para terminar diciendo que éstos (los del OPUS y los técnicos) deben someterse a los políticos porqué, lo dice D. Felipe: "...las leyes naturales son muchas veces obra de la coyuntura psicológica, y esto es algo que Dios(!) reserva a la intuición de los políticos y que corresponde a esos misterios del alma humana".

!Que grande eres Felipe!:

Según este señor, después de 25 años de Régimen Democrático Orgánico, resulta que solo están los que ya estaban (es decir los que chupan del bote) y que el maravilloso espectáculo del país ha de servir para "que tengamos fé, pero al propio tiempo para que incorporemos a nuestra juventud... para que no llague el día en que nuestro Caudillo... se extinga su vida y entonces nos encontremos con que las instituciones dependen de él"

Y, a continuación dice que sí, que dependen de él -tal como nosotros, algo maliciosamente, hemos de confesarlo, ya habíamos supuesto- pero que no... porqué...

En fin, que se hace un lío tremendo que ahogan largos y prolongados aplausos de los que, en plena digestión, creen que ya ha terminado. Pero no. El no ha termina-

MI DESPEDIDA

Es sencilla y es humilde. Como todas, ha de aparecer inevitablemente envuelta en suave tristeza. Al cesar en el mando civil de la provincia, mi alma es sólo capaz de una inmensa gratitud. Gratitud a Dios sobre todo, pues a El debo la fortuna de haber merecido este honor que el Caudillo se ha dignado confiarme por tantos años; gratitud a todos los barceloneses, porque, salvando excepciones apasionadas, han comprendido la sinceridad de mis propósitos en busca de la paz, del orden y de la justicia, que tan necesarios son a nuestra Patria y, dentro de ella, a Barcelona. A todos, por tanto, dirijo mi último saludo oficial, ya que humanamente, mientras aliente mi vida, seguirá entrañablemente unida al bienestar y a la felicidad de quienes tan afectiva y disciplinadamente correspondieron a mi buena voluntad de gobernante.

Felipe ACEDO COLUNGA

Barcelona, 22 de octubre de 1960.

La Gran Cruz de Isabel
la Católica a don
Felipe Acedo Colunga

Su Excelencia el Jefe del Estado ha concedido la Gran Cruz de Isabel la Católica a don Felipe Acedo Colunga. — Cifra.

~~LVE 22 octubre 1960~~

~~el nombre de su hijo publico fue~~

~~el nombre de ministro de la Gobernación~~

~~del nombre de ministro de la Gobernación~~

~~que por sus servicios a la patria~~

~~del momento~~

La marxa de l'Acedo Colunga del Govern Civil de Barcelona, és la culminació d'uns fets que han posat de nou al carrer l'endèmic problema de Catalunya.

Després d'uns anys d'atonía deguda principalment a la represió policíaca, les noves generacions catalanes han iniciat el redreçament de Catalunya i tot el poble català en té plena consciència: la campanya contra en Galinsoga, els fets del Palau de la Música, la reacció de molts sectors ciutadans contra els apallissaments dels detinguts, la condemna d'en Jordi Pujol dictada a un Consell de Guerra Sumaríssim, l'actitut decidida de l'Abat de Montserrat, són, entre d'altres, indicis eloqüents d'aquest ressorgir de Catalunya com a poble.

Al trobar-se davant d'aquesta realitat, l'Acedo va perdre els estreps i el seu odi a Catalunya i manca de visió política es manifestaren en les consignes hitlerianes donades a la Policia autoritzant-los a fer un escarment amb els detinguts del Palau de la Música i en els seus insults de carreter (recordem aquells dicteris de "mal nacidos"...) contra tots els catalans que tenim el bon gust de no pensar ni actuar com ell. Tot això ha motivat un rosari de protestes en totes les esferes del país, àdhuc algunes de governamentals que, prescindint de detalls i anècdotes, han produït la cesantia de l'Acedo Colunga com a Governador Civil de Barcelona.

En aquest moment el nostre record va vers en Jordi Pujol empresonat a Saragossa. La seva actitut, valenta i clara, és un exemple per tots i esperona la nostra acció col·lectiva. Veiem que el seu sacrifici no és estèril i això ens diu que el nostre tampoc ho serà. La transcendència de les actituts consisteix en aquestes reaccions en cadena que produeixen resultats llunyans: el fracàs inicial pot conduir a l'èxit final. Avui, més que mai, calen actituts que obrin el camí a objectius concrets. L'arrastrar-se als peus dels governants pidolant l'almoïna d'un tot que ens pertany no condueix a res.

El nou Governador Civil de Barcelona, representantx del Foder Central, ha de saber que Catalunya vol ésser respectada i que en tots els catalans hi trobarà sempre homes disposats a fer-se respectar i a fer respectar els drets de Catalunya com a poble.

Aquest respecte no suposa trencament de l'unitat, sinò que és la única manera d'assegurar-la. Catalunya vol fer via juntament amb els altres pobles hispànics en una mutua fidelitat a la propia manera d'ésser i vol caminar vers aquesta unitat pels camins de la llibertat, única garantia sòlida de la nostra dignitat d'homes i de catalans.

I N F O R M E

AL C. GOBERNADOR CONSTITUCIONAL DEL ESTADO DE JALISCO, PROF. JUAN GIL PRECIADO
 A SU EMINENCIA EXMO. SR. CARDENAL JOSE GARIBI RIVERA, ARZOBISPO DE GUADALAJARA
 AL C. PRESIDENTE MUNICIPAL DE GUADALAJARA, DR. JUAN I. MENCHACA.

Con todos los respetos por la alta representación y jerarquía que ostentan sus dignísimas personas, me permito informarles lo siguiente:

En esta hospitalaria ciudad de Guadajara, con motivo de la Conferencia diplomática sobre Derecho Aéreo Internacional, tenemos un huésped, delegado de un país con el cual el nuestro no sostiene relaciones diplomáticas, que todos los hombres honrados, de sentimientos normales de bondad o de creencias sinceramente cristianas, no pueden dejar de considerarlo indeseable. Se trata de

PELIPE ACEDO COLUNGA.

Prescindimos de sus ideas políticas y de su representación. Lo que nos ocupa ahora es su estricta condición como simple individuo.

Siendo gobernador durante nueve años de Barcelona, cometió tantos atropellos a la dignidad humana, que sus superiores se vieron obligados a destituirlo.

La negra historia del gobernador Acedo, resultaría muy extensa por lo que nos concretamos a su última actuación.

El día 19 de mayo del año pasado se celebró en Barcelona un festival a cargo del Orfeó Catalá y en homenaje a la memoria del poeta Joan Maragall y del compositor Lluís Millet autores de la letra y la música del "Cant a la Senyera" (Canto a la Bandera) que figuraba en el programa previamente autorizado por el Ministro de Información, pero que a última hora fue suprimido a instancias del gobernador. El público indignado, se puso espontáneamente a entonar el canto. Los esbirros de Acedo, distribuidos en gran número y estratégicamente por el amplio local del Palacio de la Música Catalana, se lanzaron contra la multitud y efectuaron unas cien detenciones. Escogieron unos cuantos y durante tres días, sin descanso, los sometieron a espantosos y repugnantes tormentos. Todos los detenidos eran de filiación católica, entre ellos el Dr. Jordi Pujol, Secretario de Acción Católica de Cataluña. Además de los maltratos físicos, los verdugos proferían viles insultos, no tan sólo contra los torturados, sino contra todos los catalanes, que por decencia preferimos no escribir, pero que todo ello consta en las actas números 2063 y 2075 del Protocolo del Notario de Barcelona, Antoni Gual.

En protesta de estos hechos se levantaron múltiples voces, desafiando las persecuciones entre ellas las del Abate Mitrado de Montserrat, Dom Aureli Ma. Escarré.

La actuación de Felipe Acedo Colunga, de la contextura moral de un Eichmann, sobrepasa los límites políticos, se trata de unos delitos sádicos en contra de la humanidad, condenados por todas las sociedades libres y principalmente las cristianas.

Ante la reciente declaración de Acedo Colunga de que durante los nueve años que ejerció el puesto de Gobernador no se registró incidente alguno, se estremece la carne lacerada de sus víctimas.

Aquí termina mi informe, inspirado en el deseo de contribuir a la profilaxis espiritual evitando contactos nocivos.

Els Catalans de Guadalajara, Mèxic

NOTA: Per obra i gràcia dels catalans de GUADALAJARA, el despota Acedo Colunga abandonà precipitadament el "Congrés Internacional de Dret Civil Aeri" que es celebrava a aquella ciutat mexicana.

CISL

LUMIERE

QUELQUES VÉRITÉS SUR LES DICTATURES

L'exactitude des informations est toujours contrôlée avec le plus grand soin avant publication. Le contenu du présent bulletin peut être utilisé sans autorisation. Une référence à la présente publication serait toutefois appréciée. Le rédacteur de "Lumière" serait heureux de recevoir un spécimen ou un extrait de toute reproduction.

DANS L'OMBRE DU CAUDILLO

Documents sur la domination cruelle et arbitraire de la police en Espagne

JORDI ARQUER
Délégué à l'extérieur de
"RESISTÈNCIA CATALANA"
Boîte Postale 6
PARIS-8^e

Publié par la Confédération Internationale des Syndicats Libres,
24, rue du Lombard, Bruxelles, Belgique

DE CANTON 103

CATALÀ:

*El "Cant a la Senyera", obra magnífica de
Joan Maragall i Lluís Millet, es pot cantar
a tot el món, menys a Catalunya.*

20000007 704

BUTLLETI MENSUAL D'INFORMACIO PER ALS SOCIS

ANY IX - NOVENBRE - FEBRER - CAIRACAS: Av. Los Samanés, 14 - La Florida - Telèfon: 55.02.60 - N° 99 - 102

Màrtirs
de Catalunya

JORDI PUJOL

JA fa un any que sofreix detenció en els ergastuls franquistes el doctor Jordi Pujol, digne i heroic patriota català. No és pas l'única víctima de les hordes falangesques, a Catalunya i altres pobles hispànics. Recordem que fa un any fou detingut per haver cantat himnes patriòtics, amb tot el públic, al Palau de la Música Catalana, de Barcelona, en rèplica a l'afront que constituí la visita del botxí en cap, Francisco Franco, i alguns dels seus còmplices. Mestrestant, els serveis franquistes publicaren, amb data del primer de novembre de 1960, una estadística en la qual afirmen que no hi ha cap detingut polític ni social en tot el territori subjugat. Però l'acció internacional a favor dels presos polítics i socials de la Península Ibèrica s'intensifica cada dia més.

L'acció internacional...

Important resolucio del Comitè Executiu de la C. I. O. S. L. Campanya Internacional per la llibertat dels presos polítics. Constitucio d'un Comitè d'Ajut als catòlics catalans. Nombrosos telegrames de protesta contra les persecucions franquistes. La presència d'observadors estrangers determina l'ajornament del procés contra els militants de la C. N. T.

La resolucio del Comitè Executiu de la C. I. O. S. L.

El Comitè Executiu declara amb una profunda indignació que la reorganització del règim de Franco en fallida, per les organitzacions internacional i intereuropees és duu a terme en detriment dels treballadors espanyols. Les miserables condicions de vida d'aquests darrers han encara empitjorat i l'atur forçós augmenta cada dia.

Altrament el règim intensifica les persecucions contra els seus adversaris polítics i sindicals. Els processos monstres continuen i en tots ells mantes condemnacions inhumanes han estat pronunciades. I ho han estat quan encara nombrosos combatents per la llibertat com Antoni AMAT —sobre la sort cruel del qual el Sisè Congrés Mundial ha cridat l'atenció— estan empresonats des de fa molts anys i encara esperen el seu judici.

En diverses represes, els òrgans directores de la C.I.O.S.L. han expressat llur oposició vigorosa a tota ajuda donada pels governs o les organitzacions intergovernamentals al govern de Franco, així com la seva admissió a les Nacions Unides, a les seves institucions especialitzades i a les organitzacions intereuropees. El Comitè deplora particularment la decisió de l'Assamblea Consultativa del Consell d'Europa d'invitar els membres del parlament fantotxe de Franco a discutir de les qüestions relacionades amb Espanya. I no és menys deplorable que siguin presos en consideració els projectes relatius a l'admissió d'Espanya a l'O.T.A.N.

El Comitè Executiu

FA UNA CRIDA a tots els governs interessats per tal que abandonin aquesta malaurada política de cooperació amb el règim de Franco, la

qual només serveix per a descreditar les nacions democràtiques, per a reforçar el sistema tirànic de Franco i per afeblir les forces democràtiques d'Espanya.

DECLARA que els sindicats lliures no poden suportar més aquesta traïció a la causa democràtica i que si els governs no modifiquen llur actitud, el sindicalisme lliure es veurà obligat a retirar llur suport a les organitzacions o institucions establertes pels països democràtics, en

els quals l'Espanya de Franco és o esdevindrà membre.

INVITA urgentment les organitzacions afiliades a pressionar llurs governs respectius per tal de que retirin l'assistència a la dictadura de Franco i no cooperin més amb ella.

EXPRESSA la seva simpatia pels sofriments del poble espanyol i l'esperança que l'hora de seu alliberament i l'establiment d'un Estat veritablement democràtic arribarà ben aviat.

Per la llibertat de tots els empresonats

Omer Becu, Secretari General de la C.I.O.S.L. ha adreçat una circular a les organitzacions afiliades demanant intervinguin a la campanya en pro de la llibertat dels presos polítics espanyols.

En aquesta circular el Secretari General de la C.I.O.S.L. fa ressaltar el cas d'Antoni AMAT el qual segueix detingut a la presó de Carabanchel sense haver estat jutjat per cap tribunal.

Un Comitè de defensa dels catòlics catalans perseguits

Tota la premsa ve parlant de les detencions de catalans membres de les organitzacions catòliques. Detinguts durant el mes de Maig i maltractats primer als comissariats de policia finalment han estat jutjats per un tribunal militar. El Doctor Jordi PUJOL i el senyor PINZON han estat condemnats a 7 i 3 anys de presó respectivament.

Aquest Comitè es proposa d'ajudar moralment i material als catòlics catalans perseguits per la dictadura franquista. Per a dur aquesta meritoria tasca a bon terme invita a adherir-se a ajudar l'esmentat Comitè.

Un Comitè de defensa dels catòlics perseguits pel franquisme s'ha constituït a França. Monsieur Josep FOLLIET n'és el president.

La correspondència cal adreçar-la a: M. Esteve Bouruet-Aubertot, 21 Bd. de Latour-Maubourg, Paris (7e). A partir del primer d'Agost a Mme Renard, Parc-de-Petit-Bourg, 13-627, a Evry-Petit-Bourg (Seine-et-Oise).

... contra el franquisme

dialecs

ANY I, N.º 1

Preu : 0,65 NF

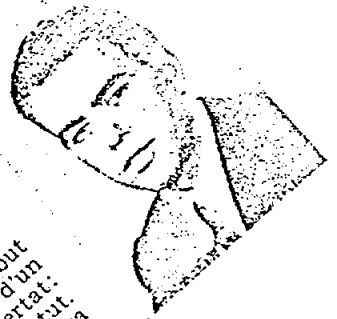
PARIS, NOVEMBRE del 1962

Salutació a Jordi Pujol

L'aparició d'aquest primer número de **DIALEG** haurà coincidit amb la llibertat de **JORDI PUJOL**, després d'una llarguíssima condemna.

DIALEG saluda amb viva efusió l'exemplar patriota que ha sabut encarnar la protesta de les noves generacions catalanes enfront d'un règim que és essencialment enemic de Catalunya i de tota llibertat.

El poble català no oblidarà mai l'exemple de dignitat i de fermesa que Jordi Pujol sabé donar en una època de baixesa i covardia.

DOCUMENT 107

CATALUNYA - PUJOL

TUTADA JORDI PUJOL:

En aquest primer aniversari del teu captiveri, els catalans et recordem més que mai. El teu magnífic gest a favor de la dignitat col·lectiva, resta imprès a la ment i al cor de tots nosaltres. →

Copies d'origen

Estigues content i tranquil, que la bandera enarborada, continua al grat de l'aire, ara més que abans. El teu gest patriòtic ha volat per sobre les fronteres i és pregonament estimat i agrait per tots els catalans escampats pel món. El teu ostracisme ha fet el miracle d'una gran unitat. Tant se val la procedència o la formació de cada català; tots pronunciem el teu nom amb respecte i devoció.

En aquest aniversari, retorna la indignació dels ciutadans per les barbàries tortures esgrimides contra els patriotes, pels insults objectes de la policia espanyola dirigits als catalans, pels atropells del «virrei» Accedo Colunga i per la permanent persecució a la nostra cultura i a la llengua catalana.

Uns militars espanyols et condemnaren, il·legalment, per tal que tots els catalans sabessin que aquell que defensà valentment la llibertat de Catalunya, serà perseguit. Amb la teva condemna, pensaren: los catalanes de mierda, ja faran bon dat. Crassa ignorància! Les autoritats feren tot el necessari per a desvetllar l'esperit català i ho assoliren de faiso inestriuvola. Calia renouar el caliu i ho féu magistralment l'Accedo Colunga --d'odiada memòria-- tractant els catalans com a ciutadans de tercera categoria, com a poble ocupat per l'exèrcit estranger.

Però, calla també que sorgís una veu que digués: Catalans! És la veu que sorgeix a cada tombant històric de la nostra Catalunya. I, ara fa un any, la teva actuació fou la veu, fou el crit que despertà les nostres joventuts que ara ja saben que et, l'insigne president, pel teu amor a la terra que ens ha vist néixer, pel teu amor a la llengua catalana --parla mil·lenària de Sants, de Papes i de Reis--, pel teu amor a la llibertat.

No és estèril el teu empresonament. Milers de ments sanes i honrades, cada dia volen fins a tu. Cada dia senten més la necessitat de fer quelcom a favor dels nostres ideals. I quan tornis, amb l'aurèola del teu sofriment per la pàtria, podràs constatar que el teu exemple ha estat una magnífica sembra. Podràs constatar, també, que els catalans no som ni uns bords ni uns mesells, com afirmaven aquells policies, d'ànima malalta, representants autèntics de l'odi i de les més baixes passions.

I la teva ardida defensa d'El Cant a la Senyera, ha fet que tots els Orfens Catalans que hi ha a l'estranger el cantin constantment i expliquin

als seus públics que la magnífica obra de Don Joan Maragall i del Mestre Lluís Millet, es pot cantar a tot el món menys a Catalunya.

Aquest missatge ha estat redactat, imprès, tramès i repartit per catalans de tots els estaments i de diverses formacions. Tots, però, fidels al nostre bressol, donant així una prova de la nova Solidaritat del nostre poble. I volem finalitzar-lo reproduint la lletra d'El Cant a la Senyera, per tal que tots els nostres joves constatin que hom prohibeix aquesta cançó, simplement perquè és una ofrena a la bandera dels catalans.

Benvolgut i admirat Jordi Pujol:

Tots estem orgullosos de tu. I tu has de sentir la gran satisfacció de saber-te al cor de la majoria dels catalans.

Per la Pàtria! Per la Llibertat! Visca Catalunya!

Ciutat de Mèxic, Maig del 1961.

EL CANT A LA SENYERA

Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera
que els farà més triomfants.

volaràs com au galana
pel damunt del nostre anhel!
Per mirar-te sobirana
alçarem, els ulls al cel.

Au companys enarbolem-la
en senyal de hermandat!

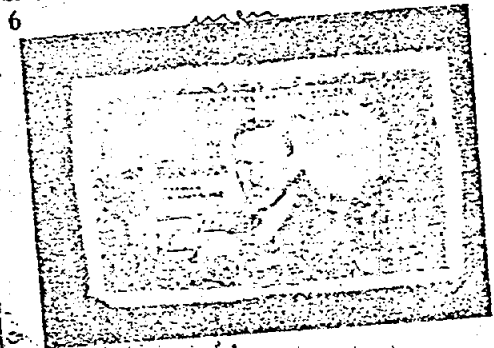
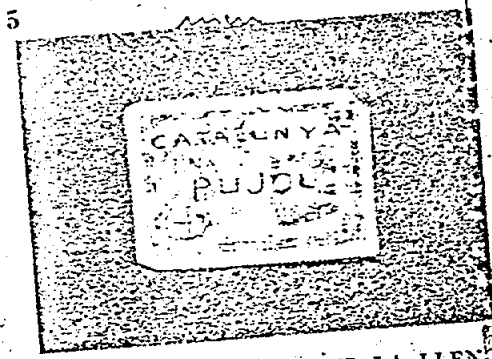
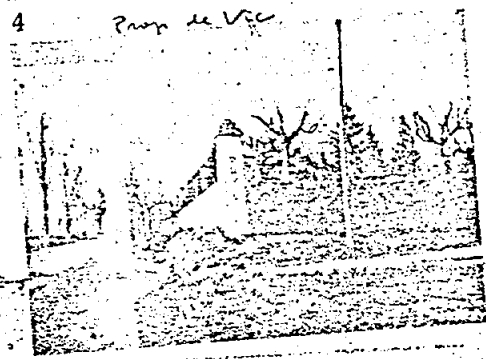
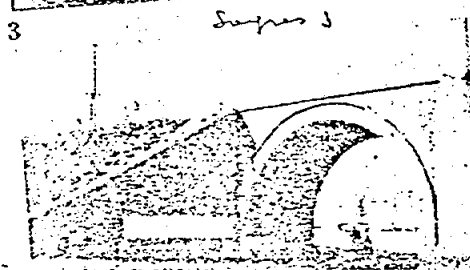
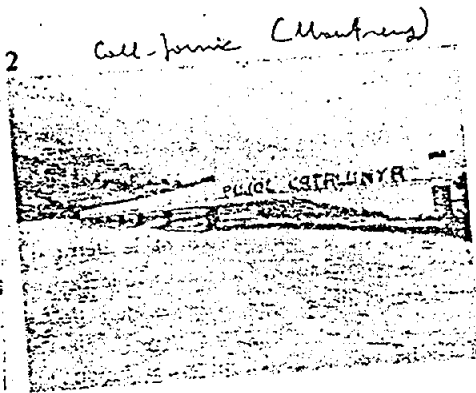
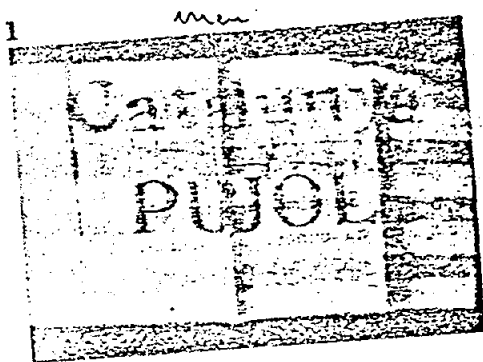
I et duren arreu enlaire
et duren, i tu ens duràs!
volent al grat de l'aire,
el caní assenyalaràs.

Au germans, al vent despen-la,
en senyal de llibertat.

Que volei! Contemplen-la
en sa dolça majestat!
Oh bandera-catalana!
nostre cor t'és ben fidel!

Oh bandera-catalana!
nostre cor t'és ben fidel!

Fotos meves envicades a molts llocs de l'exili.

BANDERES AMB LA LLENGENDA «CATALUNYA PUJOL»
APAREIXEN PER TOTES LES CONTRADES CATALANES

1. Bandereta catalana de gran difusió. 2. Coll-Formic (Montseny). 3. Pont de Montcada-Reixac (Vallès Occidental). 4. Carretera general de Barcelona a Puigcerdà, prop de Tona (Plana de Vic). 5 i 6. Billets del Banc d'Espanya amb els noms de Catalunya i Pujol.

A la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides.

Nova York.

El Consell Nacional Català ha apel·lat diverses vegades a la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides per a denunciar repetides transgressions del contingut de la Carta Universal de Drets Humans pel règim dictatorial espanyol del general Francisco Franco;

El C. N. C. ha demostrat que el règim franquista no respecta res del que mana la Carta sobre els drets fonamentals de la persona humana i els catalans pateixen doblement les arbitrietats dels altres ciutadans: com a súbdits forçosos d'un Estat foraster i com a ciutadans de la Nació catalana;

Les tortures i els tractes inhumans han estat aplicats des de fa vint anys als detinguts acusats d'adversaris del règim (Vegí's Article 5 de la Carta); les detencions arbitràries, els maltractes i fins i tot els segrestaments s'han practicat amb tot el cinisme, i, entre els segrestaments més escandalosos, cal recordar el realitzat contra el President de Catalunya, l'Honorable Lluís Companys i Jover, detingut en territori francès amb la col·laboració de la Gestapo alemanya i portat davant d'un Consell de Guerra que el va fer afusellar el 15 d'octubre del 1940 (Vegí's Article 9 de la Carta); la inviolabilitat de la vida privada, de la família, del domicili i de la correspondència no és respectada (Vegí's Article 12 de la Carta); ningú no pot sortir del país i retornar-hi sense venir obligat a signar un document infamant d'acatament al règim totalitari del general Franco (Vegí's Article 12 Apartat 2); la llibertat de pensament ha estat proscriu (Vegí's Article 18); la llibertat d'expressió no existeix (Vegí's Article 19); la llibertat de reunió i d'associació és perseguida (Vegí's Article 20); els treballadors venen obligats a pertànyer a l'únic Sindicat tolerat pel règim (Vegí's Article 20 Apartat 2); no poden sindicar-se lliurement (Vegí's Article 23 Apartat 4); l'exercici dels drets ciutadans és conculcat (Vegí's Article 21); les eleccions

per sufragi universal mai no han estat fetes als territoris dominats pel règim franquista (Vegí's Article 21 Apartat 2); l'educació dels infants de Catalunya i dels altres països de llengua catalana és feta sense respectar l'idioma matern (Vegí's Article 26 Apartat 2); la voluntat paterna sobre l'educació, no compta per a res (Vegí's Article 26 Apartat 3); les activitats culturals són limitades a les organitzacions que fan acatament al sistema totalitari espanyol i són prohibides a entitats independents com és l'Institut d'Estudis Catalans, Membre de la Unió Acadèmica Internacional (Vegí's Article 27); i l'Article 30 de la Carta que diu que ni l'Estat ni cap persona no poden emprendre activitats ni realitzar actes encaminats a la supressió de qualsevol dels drets i llibertats proclamats universalment, són escarnits pel règim totalitari espanyol del general Franco.

Es evident, doncs, que un gran nombre dels articles de la Declaració Universal de Drets Humans de les Nacions Unides són burlats pel règim polític imperant a les nacionalitats i pobles que formen l'actual Estat espanyol.

El sistema de terror policíac havia impedit fins ara que el poble de Catalunya s'atrevis a protestar contra tantes arbitrietats, contra els inqualificables segrestaments, contra els insults i les tortures als detinguts, contra el tracte inhumà als condemnats polítics, tot practicat amb la major impunitat. Avui, però, l'escàndol dels procediments emprats per la policia franquista de Barcelona ha fet aixecar la protesta ciutadana i els catalans han donat la cara a l'enemic per a denunciar als Tribunals de Justícia la transgressió persistent de l'Article 5 de la Carta on es diu que ningú no serà sotmès a tortures ni a penes o tractes cruels, inhumans o degradants.

Els joves catalans detinguts amb motiu d'uns incidents ocorreguts al Palau de la Música Catalana, de Barcelona, el 19 de maig del 1960, pel simple fet d'entonar el «Cant a la Senyera», foren bàrbarament torturats

i insultats per la policia a les ordres del Governador Civil de Barcelona, general Felipe Acedo Colunga, màxim representant de l'Estat espanyol a Catalunya i Cap del partit únic imposat a tot el país; els elements de la policia espanyola declaraven amb orgull que tenien autorització per a comportar-se d'aquella manera i per considerar com esclaus als catalans. I el general Acedo Colunga els donava la raó públicament en un discurs pronunciat a Igualada el dia 19 de juny del 1960, el text íntegre del qual va publicar la premsa, tota ella servidora del règim, i va dir que els catalans eren uns mal nascidos.

Tots aquests fets delictuosos han estat avalats per les declaracions dels detinguts fetes davant dels propis advocats i davant del Notari de Barcelona, Antoni Gual i Ubach, segons consta en les Actes notarials números 2.068 al 2.075 del seu Protocol d'Instrumentos Públics. I els advocats defensors dels joves torturats i insultats han acudit a l'il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona perquè, d'acord amb els seus Estatuts, recolzi la denúncia feta davant dels Tribunals de Justícia.

Però la Justícia de l'Espanya actual està, com tot, supeditada a la voluntat dictatorial del franquisme i no ofereix cap mena de garantia. Per això, el Consell Nacional Català apel·la novament a la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides i sabedor que aquest organisme encara no té facultats per a imposar sancions als Estats transgressors de la Carta Universal, només demana que sigui designada una Comissió Internacional que s'encarregui d'obrir una informació sobre els fets denunciats i controli la tramitació de la denúncia feta pel Col·legi d'Advocats de Barcelona, per tal que els servidors del règim totalitari espanyol no puguin eludir l'acció de la Justícia que mereixen pel seu comportament inhumà.

*A la II Conferència Latinoamericana
Pro Amnistia dels Empresonats i
Exiliats Polítics d'Espanya i
Portugal. Montevideo
(Uruguay):*

El Consell Nacional Català que ja va fer acte de presència davant la Primera Conferència Pro Amnistia, celebrada a Sao Paulo (Brasil), acut ara davant la II Conferència per a exposar la situació especial en què es troben Catalunya i els altres pobles de llengua catalana —València i les Illes Balears— que viuen sotmesos al règim dictatorial espanyol del general Francisco Franco.

La lluita de Catalunya contra la tirania franquista i en defensa dels seus drets nacionals i de la seva voluntat, ha ocasionat un gran nombre de víctimes, entre les quals cal destacar, com a més representativa la de l'Honorable President Lluís Companys, segrestat a França per la policia de Franco, durant l'ocupació nazi, portat a Madrid, on fou torturat i insultat, i, després, traslladat a Barcelona, portant-lo davant d'un Tribunal Militar que el va condemnar a mort, afusellant-lo el dia 15 d'octubre del 1940.

La defensa del nostre idioma i de la cultura catalana ha ocasionat també un gran nombre de víctimes, entre universitaris, escriptors, professors i eclesiàstics que a la Universitat, davant la censura política, a les escoles i a la trona, han defensat el dret dels catalans a usar el propi idioma en la vida pública i en la vida privada. I entre els processos que han tingut més repercussió internacional darrerament, podem esmentar el del doctor Jordi Pujol, condemnat per un Tribunal Militar, a Barcelona, després d'haver estat bàrbarament torturat per la policia franquista. Fou acusat d'ésser l'autor de diversos manifestos editats clandestinament en defensa de la nostra cultura i del nostre idioma. La seva detenció es va produir arran de l'incident provocat per les autoritats de Franco en prohibir, després d'haver-lo autoritzat, el *Cant a la Senyera*, himne del famós Orfeó Català de Barcelona, durant un concert-homenatge al nostre gran poeta Joan Maragall, el centenari del naixement del qual i el cinquentenari de la seva mort estan commemorant els catalans de l'interior i de l'exterior.

El doctor Jordi Pujol es va declarar autor d'aquells manifestos clandestins i per aquest motiu fou torturat junta-

ment amb altres joves demòcrates cristians detinguts en el concert del Palau de la Música Catalana, de Barcelona. El doctor Jordi Pujol es troba complint la condemna al presidi espanyol de Saragossa i el procés obert com a conseqüència de la denúncia presentada per l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona davant el Fiscal de l'Audiència, es pot donar per arxivat o sobresseït perquè entre els principals responsables de les tortures de la policia s'hi troben el Governador Civil i el Cap de Policia de Barcelona i ambdós han estat destituïts per tal d'evitar l'escàndol d'un procés d'aquesta mena.

Saludem l'Honorable Conferència Pro Amnistia i agraim sincerament l'interès que demostren els congressistes per la causa de la Democràcia i la Llibertat. I demanem a l'Assemblea la seva fraterna solidaritat en defensa dels drets de la persona humana persistentment trepitjats pel règim dictatorial espanyol del general Franco.

En nom de Catalunya ens adherim a la campanya Pro Amnistia i agraiem una Resolució de la II Conferència a favor del dret d'autodeterminació de les nacionalitats ibèriques i dels seus drets culturals imprescriptibles, d'a-

cord amb la Carta Universal de les Nacions Unides.

Ciutat de Mèxic, gener del 1961.
Pel Consell Nacional Català: Consell Executiu: *Miquel Ferrer*, secretari general

II

Senyor President de la II Conferència Latinoamericana Pro Amnistia dels Empresonats i Exiliats Polítics d'Espanya i Portugal, don Luis Hierro Gambardella:

El Consell Nacional Català amb residència a Mèxic, ha encarregat aquesta Delegació de l'Uruguai presentar la nota que s'acompanya per tal que aquesta II Conferència prengui en consideració la tirania franquista imposada a Catalunya i als catalans.

Es un fet històric sobradament documentat, el genocidi que implacablement manté el règim franquista respecte dels drets de les diverses nacionalitats ibèriques i la persecució sistemàtica de la llengua i la cultura dels catalans, dictant prohibicions per l'ús oficial del nostre idioma, fins i tot en la vida privada, ofegant la llibertat d'expressió oral i escrita en la llengua materna dels catalans. Aquesta actitud s'ha accentuat aquests darrers temps en diversos actes públics que prèviament havien estat autoritzats, especialment en l'acte commemoratiu del naixement de Joan Maragall, l'insigne poeta de començaments de segle, acte realitzat al Palau de la Música Catalana, de Barcelona.

L'actitud de prepotència amb què s'han comportat les autoritats amb motiu d'aquell incident —insults barroers i tortures— indignaria el més tolerant dels ciutadans; com a prova del que diem i com a testimoni excepcional de qualitat, a més a més de la nota del secretari general del Consell Nacional Català acompanyem còpia d'un volant repartit on figuren els insults que la policia va infligir als distingits ciutadans detinguts en aquella ocasió; i còpia també de l'expedient que l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona va presentar al Fiscal de l'Audiència Territorial, en el qual s'exposen, objectivament, els abusos perpetrats per la policia espanyola, greus en si mateixos perquè signifiquen negar els més sagrats dels drets humans i també provatoris de la persecució sistemàtica i insensata que el règim

franquista realitza contra la cultura catalana.

Aquesta Delegació del C.N.C. a l'Uruguai reforça el prec dels seus Membres, tots ells radicats fa molt de temps a l'Uruguai, i recolza l'Apel·lació de la nostra organització central en el sentit que aquesta II Conferència no solament ratifiqui la seva reiterada condemna del règim franquista, sinó que faci una solemne protesta pels abusos de les autoritats espanyoles que signifiquen negar el dret d'autodeterminació dels pobles, base i fonament de la democràcia moderna.

Saluda al Senyor President i els altres integrants d'aquesta Conferència, amb la més distingida consideració,

GULLEM MULET,

secretari

de la Delegació del Consell Nacional
Català a l'Uruguai.

Montevideo, 26 de gener del 1961.

Sres. de la Junta de Gobierno del
 Iltr. Colegio de Abogados.
BARCELONA.

Muy Sres. míos :

Recientemente me ha sido notificado el Auto dictado con fecha 10 de los corrientes por los Magistrados Sres. Cosculluela, Guerra y Vidal, componentes de la Sección 2ª de la Excma. Audiencia Provincial de Barcelona, por el que se sobresee libremente el Sumario incoado por el Juzgado de Instrucción número 14, de esta Ciudad, bajo el nº 290 del año 1.960, en méritos de denuncia y querrela interpuestas por Don Florencio Pujol Brugat, en nombre de su hijo Don Jorge Pujol Soley, dirigidos por el Letrado Don Salvador Casanovas Martí, y en cuyo Sumario figura, por haber sido unido a él, un Escrito elevado por esa Junta de Gobierno, poniendo de manifiesto determinados hechos ocurridos en Barcelona durante la noche del 19 de Mayo del pasado año 1.960.

Mi actuación en el expresado Sumario viene motivada por la redacción, siguiendo instrucciones de mi cliente Don Luis Sr. Suñer Vilar, de una Querrela interpuesta por éste contra los Agentes del Cuerpo de Policía Vicente Juan Creix, José Olmedo y Gregorio Martín Guijarro, que fué acumulada a dichos autos. Con tal carácter, de Abogado de uno de los querellantes, he intervenido en diversas diligencias, en la forma y con la intensidad que me ha sido permitida, y he solicitado la práctica de varias pruebas, algunas de las cuales me han sido denegadas. He podido, también, examinar en trámite de instrucción, el Escrito de la Junta de Gobierno a que antes he aludido, denunciando una serie de hechos y acompañando diversos documentos en apoyo de los mismos.

Ahora bien, el Auto dictado por la Sección 2ª, sobreseyendo el Sumario, afirma, en su único Considerando, que "...no existe base suficiente indiciaria para poder llegar a suponer que han existido los hechos que originaron la causa de que el presente dimana...", por lo cual debo forzosamente llegar a la conclusión de que no solamente se han considerado poco convincentes las razones y extramós que, por mi parte, he podido poner de manifiesto durante mi actuación en el Sumario, sino que además, no se han considerado, tampoco, suficientemente indicativos los términos del expresado Escrito formulado por esa Junta.

Por si ello fuera poco, en la prensa de esta Ciudad, concretamente en el "Noticiero Universal" del día de hoy, ha aparecido espontáneamente la nota que adjunto, que se refiere a este caso, si bien equivocando el número del Juzgado Instructor. Dicha nota pone de relieve el sobreseimiento libre de la causa y califica de calumniosas las acusaciones formuladas contra determinados Agentes del Cuerpo de Policía, que supone, gratuitamente, extensivas a toda la policía española.

Suponiendo que tanto el Escrito del Iltr. Colegio de Abogados, como las querrelas obrantes en el referido Sumario, constituyen las piezas esenciales y básicas que han merecido la calificación de "demandas calumniosas", me ha parecido oportuno

informar de ello a esa Junta, por si lo estima de interés.

Sin otro particular, me es grato ofrecer mis respetos.

DOCUMENT 112

...desarro-
lará temas del máximo interés".

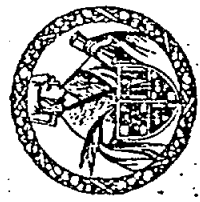
LOS TRIBUNALES DE JUSTICIA RESTABLECEN LA VERDAD FRENTE A UNAS DEMANDAS CALUMNIOSAS

LA JUSTICIA ESPAÑOLA
RECONOCE LA CORRECTA
ACTUACION DE LA
POLICIA ESPAÑOLA

La Audiencia de Barcelona ha dictado auto de sobreseimiento libre, en la causa 290 de 1960, instruida por el Juzgado número 1 de esta ciudad, a virtud de una denuncia formulada el 25 de mayo del pasado año contra determinados funcionarios del Cuerpo General de Policía, como supuestos autores de malos tratos y lesiones inferidas a varios detenidos por actos atentadores al orden público y otros de propaganda clandestina. Substanciada dicha causa con todas las garantías procesales, plazos y recursos, la resolución indicada, acuerda el sobreseimiento libre en base de la no existencia de indicios racionales de haberse perpetrado el hecho que dió motivo a la formación de la causa.

Con dicha resolución la Justicia española ha restablecido la verdad sobre unos hechos que fueron aprovechados por cierta Prensa extranjera para urdir una prolongada campaña de falsedades contra las autoridades y funcionarios de la policía española.

RECIBIÓ 1/3

CIRCULAR

ENERO-FEBRERO 1961

NUMERO 300

Resolver cuatro expedientes de regulación y tres de queja contra Colegiados.

Día 21 de febrero — Se trata sobre diversas comunicaciones dirigidas a la Junta.

Previa deliberación se adoptan los siguientes acuerdos:

Hacer constar en acta el desagrado de la Junta por la nota publicada en la Prensa comentando el auto de sobreesimiento dictado en el sumario al que fué unido el escrito dirigido por esta Corporación al Sr. Fiscal Jefe de la Audiencia de Barcelona.

Resolver 11 expedientes de regulación de honorarios y 6 de queja contra colegiados.

Día 28 de febrero — Se trata sobre seis comunicaciones dirigidas a la Junta.

Previa deliberación se adoptan los siguientes acuerdos:

Contestar a una comunicación recibida del Sr. Fiscal de la Audiencia Territorial.

Cumplimentar oficio del Consejo General de Colegios sobre datos relativos al Impuesto sobre los rendimientos del trabajo personal.

Suscribir la hoja del plebiscito para la Consagración de Barcelona al Corazón de María.

Solicitar ciertas aclaraciones del Delegado Provincial de Sindicatos relacionadas con un colegiado, al que se puso impedimentos a su actuación.

Tomar parte como coadyuvante de la Administración en el recurso ante el Tribunal Contencioso-administrativo provincial interpuesto contra la elección de D. José Blajot Pena como Concejal del Ayuntamiento.

Publicar en esta Circular las convocatorias que remite el Sr. Director General de Organismos Internacionales sobre las provisiones de unas plazas de asesor de los Gobiernos de Sierra Leona y de Somalia.

Resolver un expediente de regulación de honorarios.

El 16 de febrer els diaris de Barcelona, amb excepció de La Vanguardia, i Madrid sorprenghen a llurs lectors amb la següent nota: "Los Tribunales de Justicia restablecen la verdad a unas demandas calumniosas. La Audiencia ha dictado auto de sobreseimiento libre en la causa 290 de 1960, instruida por el Juzgado num. 14 de esta ciudad, en virtud de denuncia formulada el 25 de mayo contra determinados funcionarios del Cuerpo de Policia, como supuestos autores de malos tratos y lesiones inferidas a varios detenidos por actos atentatorios al orden público y propaganda clandestina. Subsanciosa dicha causa con todas las garantías procesales, plazos y recursos, la resolución indicada acuerda el sobreseimiento libre en base a la no existencia de indicios racionales de haberse perpetrado el hecho que dió motivo a la formación de la causa. Con dicha resolución la JUSTICIA ESPAÑOLA ha restablecido la verdad sobre unos hechos aprovechados por cierta Prensa extranjera para urdir una prolongada campaña de falsedades contra las Autoridades y la Policia española." Desde molta anya no havien llegit una nota oficial, amb intervenció dels principals orguens de Justicia i governatius, d'un tó tant inocent. Tothom recorda el procés: Homenatge al poeta Maragall; Concert a l'Orfeó Catalá amb un programa aprovat per les Autoritats, innocent-hi el CANÇÓ DE LA SENYERA; prohibició posterior del mateix; cant del himne maragallenc per els assistents al Concert; atac violent de la Policia contra els cantaires del himne; detencions posteriors de nombrosos joves; insults i maltractes corporals als detinguts; manifestacions davant el Palau Episcopal per demanar l'intervenció del Bisbe a favor dels maltractats; procés in Consejo de Guerra, tres setmanes després, contra el Dr. Jordi Rujol i l'impressos Pizon; condemna a set anys de presó al primer i de tres al segon; malgrat les declaracions haguessin estat arrencades per la Policia amb violencia, com afirmaren els acusats i el mateix defensor militar davant el Tribunal dels Generals; protestes presentades a la Audiencia per la Junta del Col·legi d'Advocats, amb actes notarials dels insults i agressions policiaques firmades per centenars de persones de solvencia; silenci absolut de la Premsa de Barcelona, que encara no ha informat del Consejo de Guerra contra el Dr. Rujol i la seva condemna, al mateix temps que els mes importants diaris d'Europa i America es feien respó de la conducta indigna de la Policia de Barcelona; TRÀSLLAT DEL DR. PUJOL I DEL PIZON A LA PRESÓ DE SARAGOSA, ON SE GUARDEN COMPLET PER INDIGNA CONDEMA; Dstitució del Governador Acado i trasllat del Cap de Policia de Barcelona, responsables d'aquells atemptats a la persona humana.

Quan tothom esperava una pública sanció contra els autors materials d'aquells insults sacril·legis i d'aquelles violencies corporals, VERGONYA I ELS FUNCIONARIS ENCAMERATS EN VITELER L'ORDRE PUBLIC, i l'indult dels valerosos ciutadans defensors del honor de Catalunya, oïes per un Galinsoga, s'ha fet pública la declaració que CONSTITUEIX UN ESCARNI A LA VERITAT, A LA JUSTICIA I A LA DEMOCRACIA PUBLICA, i un nou testimoni de que les Institucions oficials espanyoles no son cap garantia per el respecte dels drets de la persona humana, reconeguts en totes les nacions del mon cristià, doncs on els seus actes segueixen fidels els procediments dels regims totalitaris que les engendrà i que amb les seves armes les imposà a Catalunya.

Agraïm als autors de la nota esmentada i al comentari de SOLIDARIDAD NACIONAL- 22 febrer 1961- pag. 4- la claretat del seu llenguatge, que desmenteix tota els rumors i versions de rectificació de la conducta política dels responsables de la vida pública catalana i espanyola. MOLTES GRACIES.

CATALANS: No us deixeu enganyar, les coses segueixen com en els temps dels Acados i Galinsogas, i no oblideu que els defensors del nostre honor nacional segueixen empresonats a Saragosa i tractats com els mes perillosos criminals.

LA UNIO DELS UNIVERSITARIS CATALANS

ESTUDIANTS !

Els torturadors de JORDI PUJOL i de tants altres companys nostres, han estat sobresseïts en la causa que se'ls instruïa. Així els ha estat reconeguda la llibertat de continuar apallissant i torturant. Aquesta és la justícia de l'Espanya franquista!. Aquesta és la justícia dels "piadosos" ministres de l'OPUS DEI.

Però, l'Espanya de 1-61 no és l'Espanya de 1.940, ha declarat el Cardenal de Toledo. I té raó: la nova joventut té suficient coratge per enfrontar-se amb la tirania i la iniquitat.

Avui, el nom de JORDI PUJOL és el símbol del combat contra la iniquitat i per la llibertat, la democràcia i la justícia social. Avui, el nom de JORDI PUJOL és el símbol, també, de tots els empresonats, perseguits i exiliats. Per això, el nom de PUJOL ha d'aparèixer arreu del nostre país, com un crit de llibertat i de progrés.

Estudiants! Companys de otes les facultats i escoles!
Cal iniciar immediatament una campanya de protesta contra els torturadors dels nostres companys i de tants altres ciutadans! Cal iniciar una campanya a favor de la llibertat de JORDI PUJOL i de tots els empresonats i perseguits! Estudiants, com sempre, en la defensa d'aquesta causa justa, estarem a l'avantguarda!

PER LA LLIBERTAT DE JORDI PUJOL !

PER L'AMNISTIA !

VISCA CATALUNYA !

VISCA LA LLIBERTAT !

Barcelona, 22 de Febrer 1.961

No s'ha fet justícia!

Fa un any, uns fets van provocar intensa emoció al país i a l'estranger: l'apallissament i tortura d'uns detinguts a conseqüència dels incidents del Palau de la Música Catalana, el 19 de maig, en intentar-se cantar el «Cant de la Senyera», durant el concert de l'Orfeó Català en homenatge a Maragall. Entre els torturats s'hi comptava el Dr. Jordi Pujol.

La realitat de les tortures era tant evident, aquesta vegada, que no la van poder amagar. L'es-càndol va esclatar: mentre el general Franco i el seu govern s'hostatjaven a Barcelona, uns catòlics eren torturats...

Una relació dels fets consta en les actes autoritzades pel Notari Sr. Antoni Gual (números 2.068 al 2.075 del seu Protocol), on es reproduïen les frases pronunciades pels policies de la brigada social, mentre apallissaven bàrbarament els detinguts. Recordem-ne algunes:

«Ya estamos hartos de curas». — «Los rojos sólo hicieron una cuarta parte del trabajo, pues dejaron demasiados curas». — «La Congregación Mariana de los padres Jesuitas... sólo sirve para encubrir maniobras comunistas». — «Lo que Hitler hizo con los judíos no fue nada con lo que nosotros haremos con los catalanes». — «Los catalanes no tienen c...». — «Perro catalán. Hijo de p...». — «Dentro de un año seréis unos esclavos y nos limpiaremos los zapatos». — «Que lástima que no pudiéramos mataros a todos». — «Los catalanes estareis más bajos que la mierda que sois».

Aquestes i altres frases semblants, i pitjors, sortien de la boca dels torturadors. Era l'explosió del mateix odi contra Catalunya del temps de González-Oliveros; el mateix d'Acedo Colunga: «mal nacidos»; el mateix de Galinsoga: «todos los catalanes son una mierda». L'odi contra la catalanitat. L'odi, a més, contra la nova joventut que assegura, amb la seva fe i presència actuant, la pròxima victòria de Catalunya, de la democràcia i la llibertat.

Ara bé: el Codi Penal castiga els policies que maltracten els detinguts. Per això, davant l'evidència dels fets, tothom es preguntà: aquesta vegada, es farà justícia?

Algú va demanar als Ministres que aturessin les tortures. Fou en va. Els Ministres de l'Opus Dei callaren prudentment. Però, centenars de ciutadans, advocats, sacerdots, obrers, intel·lectuals, estudiants, etc., van cursar un escrit a l'Audiència exposant els fets. El Col·legi d'Advocats de Barcelona presentà al Fiscal un document escrit. El pare del Dr. Jordi Pujol va demanar que el seu fill fos examinat *inmediatament* pel forense, per a comprovar les lesions, segons ordena la llei. El jutge, però, incomplint-la, s'hi va negar. No volia complicacions...

Davant d'aquestes notícies, l'indignació pública augmentà. Fou encarregat d'apaivagar-la el Sr. Manuel Aznar, el substitut de Galinsoga. Així va escriure: «Justicia, sí: toda la que la dignidad del hombre exige y la autoridad del Estado español otorga... Ahora mismo relampaguea sobre nuestro destino otra zalagarda de dictorios. ¿Por qué? Porque unos ciudadanos españoles piden justicia en Barcelona, y por ahí fuera hay quienes afirman que esa justicia es denegada. ¿Con que derecho lo aseguran?... Tengo la plena certidumbre de que quien solicite justicia tendrá abierto un camino real hasta el Juzgado correspondiente... Justicia, sí... ¿Que autoridad la negaría sin negarse a sí misma?»

Això deia l'ex-director del diari liberal «El Sol», l'ex-col·laborador del periòdic nacionalista basc «Euzkadi», l'home dels múltiples canvis, càrrecs i sous...

S'ha fet justícia tal com anunciava el Sr. Aznar? Responem: NO.

Es cert que la querella del pare del Dr. Pujol i els escrits i denúncies van arribar al Jutjat. Però, aquí s'acabà «el camino real». Aquí començà una història vergonyosa que el Sr. Aznar *no ens ha contat ni ens contarà des de «La Vanguardia española»*. Nosaltres el desafiem a fer-ho.

Van passar mesos. I un dia de febrer, la premsa espanyola, exultant, va anunciar el sobreseïment lliure dels policies acusats: la querella, les tortures, les lesions, els escrits del Col·legi d'Advocats i de centenars de signatures, tot no havia estat res més que «un complot comunista». Contra aquesta

absurda versió va protestar el Col·legi d'Advocats en una enèrgica nota que, naturalment, no ha publicat la premsa, però que hom pot llegir a la circular n.º 300 del Col·legi.

L'únic diari que va callar el sobreseïment fou «La Vanguardia». Per què? Senzillament, perquè el Sr. Aznar coneixia les irregularitats gravíssimes del sumari. Ell, abans tan cridaner, ara es deia: «más vale no meneallo».

El Sr. Aznar sabia coses molt greus. Per exemple: que el Jutge de guàrdia es negà a fer reconèixer el Dr. Pujol i cap altre lesionat *immediatament* com exigeix la llei; que el Dr. Pujol no fou reconegut pel forense *fins més d'un mes després de la tortura*; que d'altres no ho foren fins 50, 110 i, inclús, 180 dies després dels fets, o sigui, quan el jutge estigué convençut que les lesions no havien deixat rastre; que el jutge no va fer cap cas dels certificats mèdics presentats; que el metge de la presó declarà haver vist hematomes en el cos del Dr. Pujol quan ingressà a la Model; que el jutge es negà a practicar moltes de les proves demanades, i, finalment, *sabia que les irregularitats del Jutge eren tan greus que va ésser amonestat pels seus superiors.*

NO S'HA FET JUSTICIA! Aquesta és la veritat. *I perquè tothom pugui comprovar-ho, reclamem que es publiqui la totalitat de la causa n.º 290-1960 instruïda pel Jutjat n.º 14 de Barcelona.*

Si s'ha fet justícia, quin inconvenient hi ha en publicar-la?

A nosaltres no ens fa por la veritat.

Aquest sobreseïment lliure no ha constituït als ulls de ningú cap rehabilitació de la policia. Ben al contrari: constitueix una nova violació dels drets humans i dels principis cristians, i justifica una vegada més les paraules que el Dr. Jordi Pujol va pronunciar davant del Consell de Guerra.

NO S'HA FET JUSTICIA!

Però, mentrestant Jordi Pujol i Francesc Pizón – aquest amb 67 anys d'edat – fa un any que estan empresonats, condemnats a set i tres anys de presó, per haver estat capdavanters de la campanya cívica contra Galinsoga.

Podem tolerar això?

Un deure elemental ens obliga a demanar, a exigir, la seva llibertat, perquè també tots nosaltres participarem en aquella campanya. No és just que ells paguin per tots!

No oblidem, ciutadans, els nostres presos!

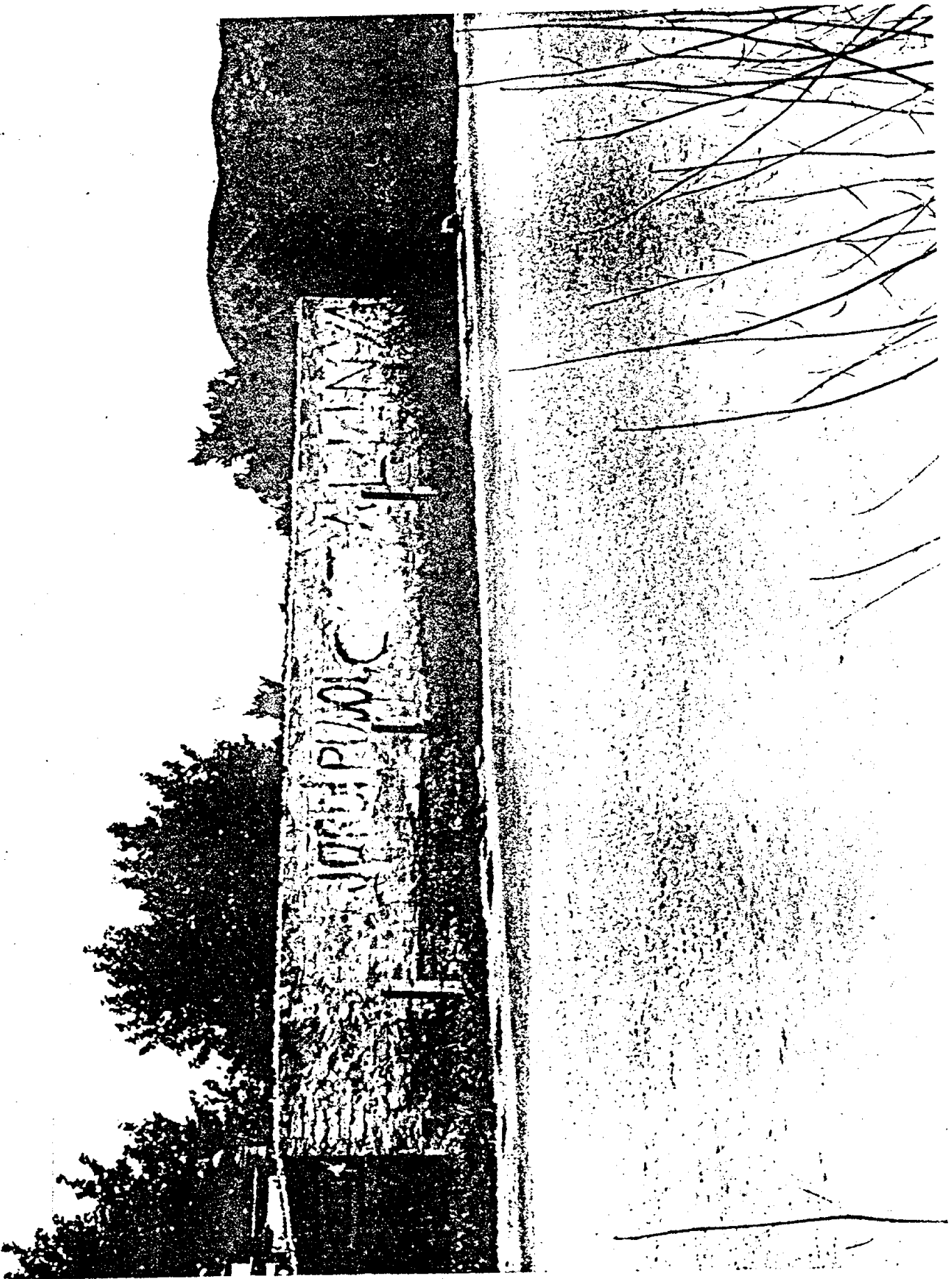
VISCA JORDI PUJOL!

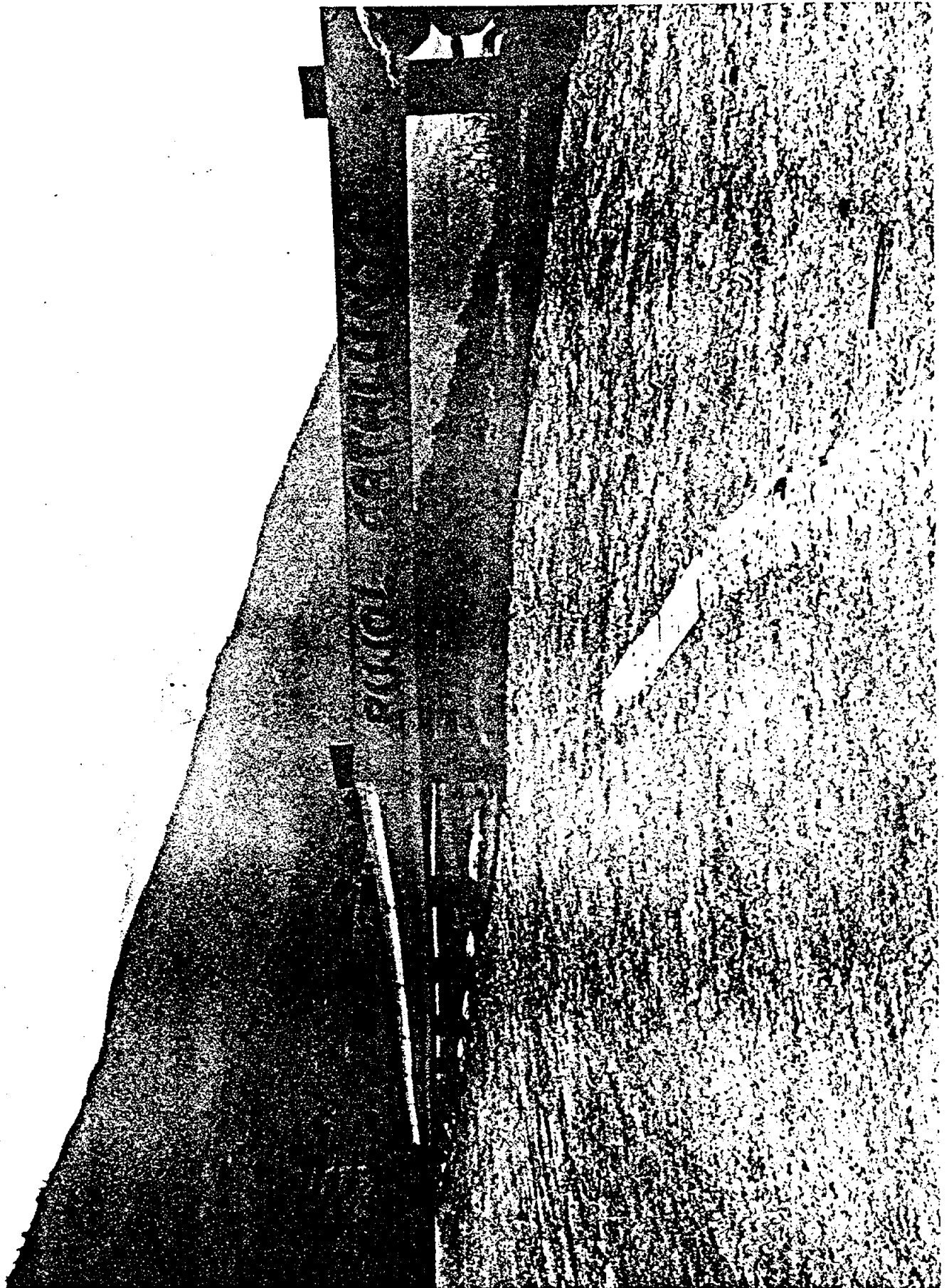
VISCA FRANCESC PIZÓN!

VISCA CATALUNYA!

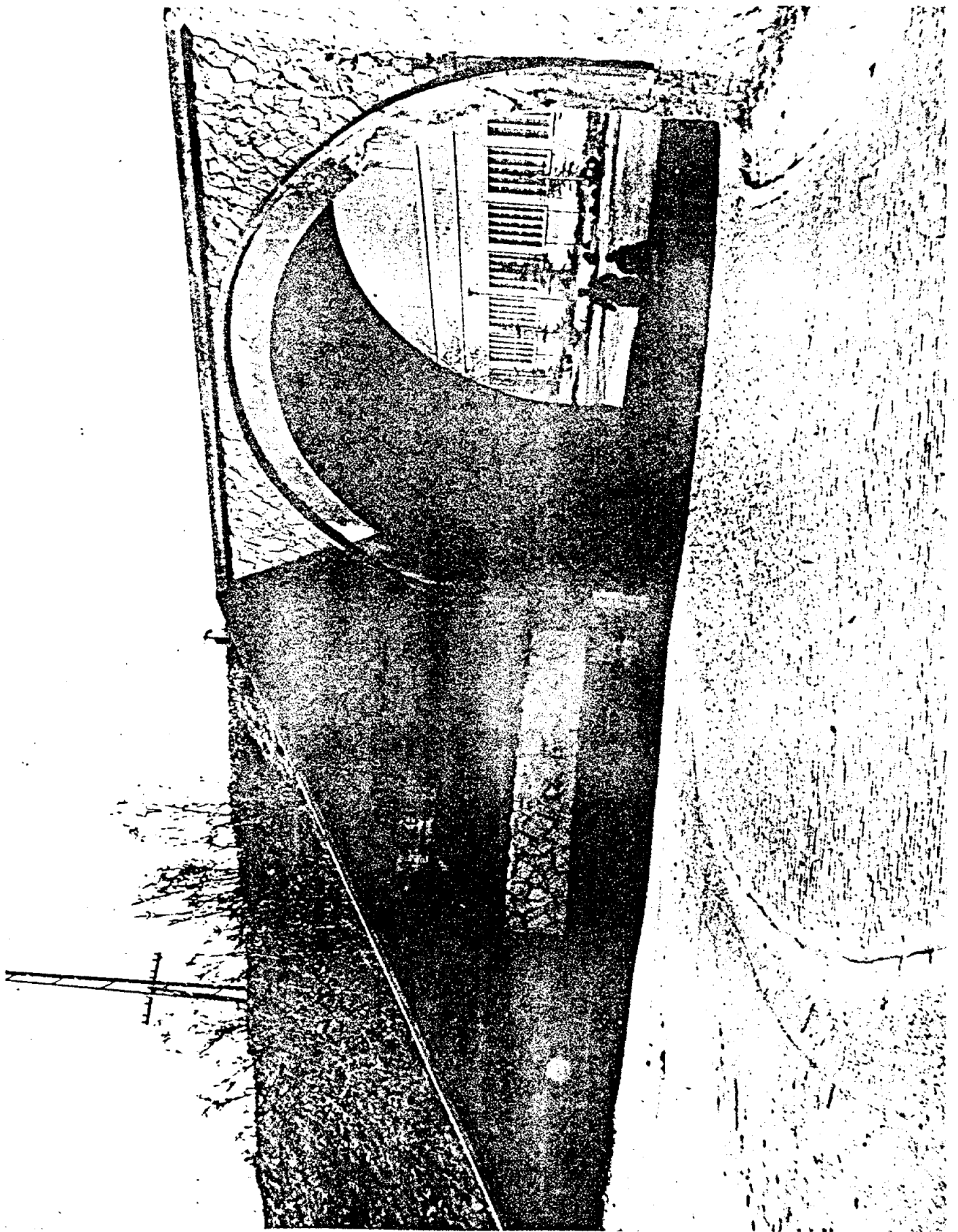
Barcelona, maig del 1961

RECUERDO NO. 1

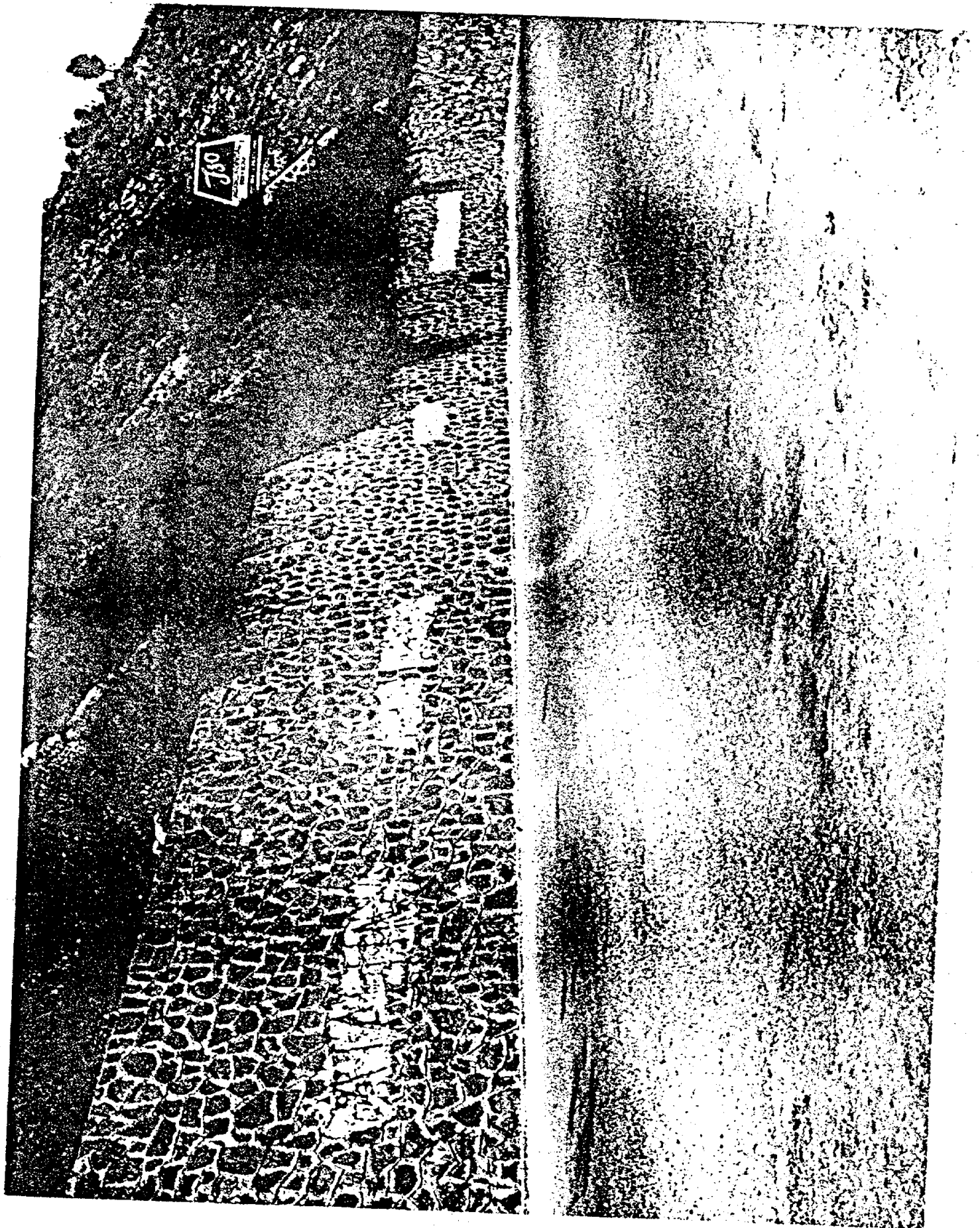

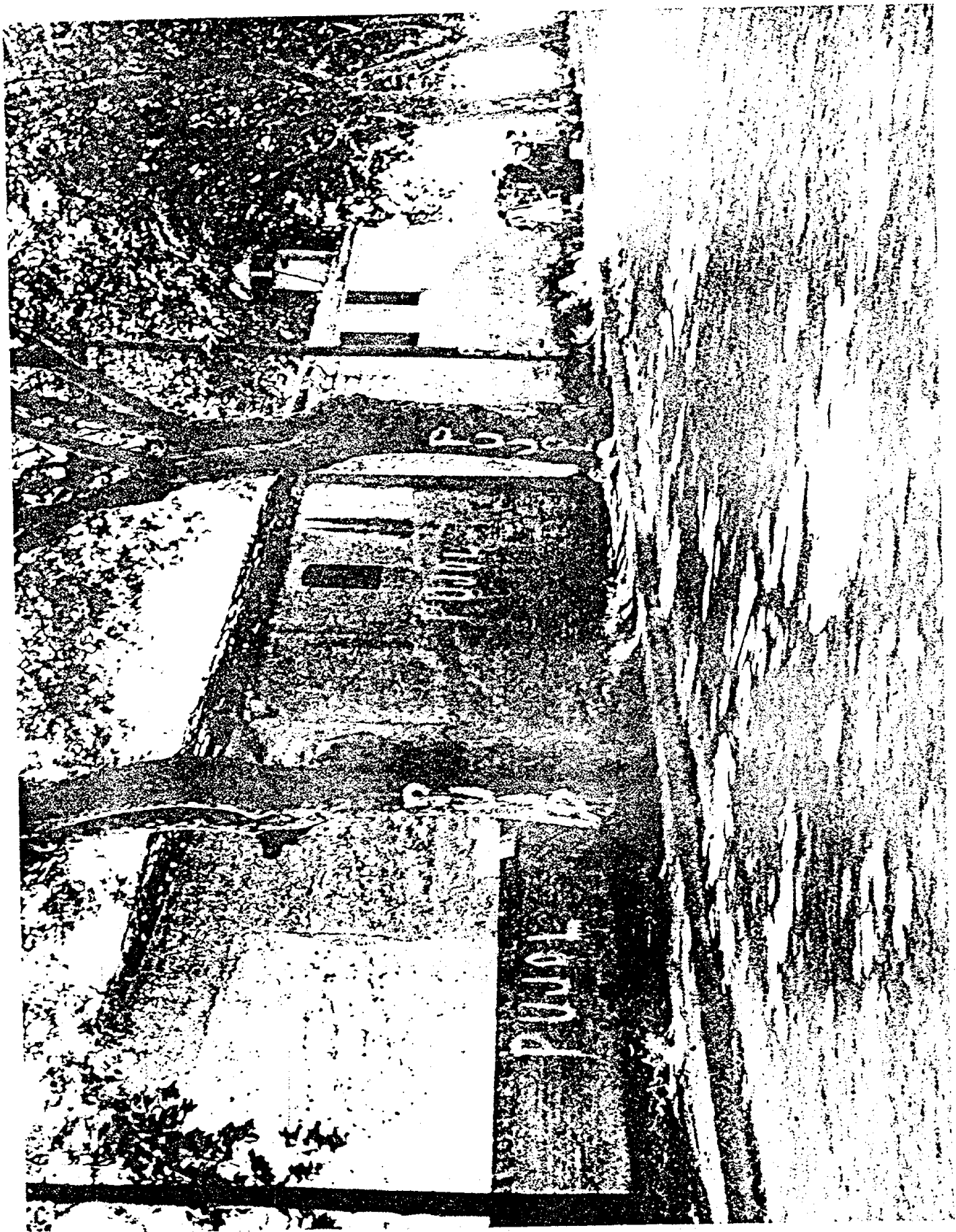
10/10/21 HRE

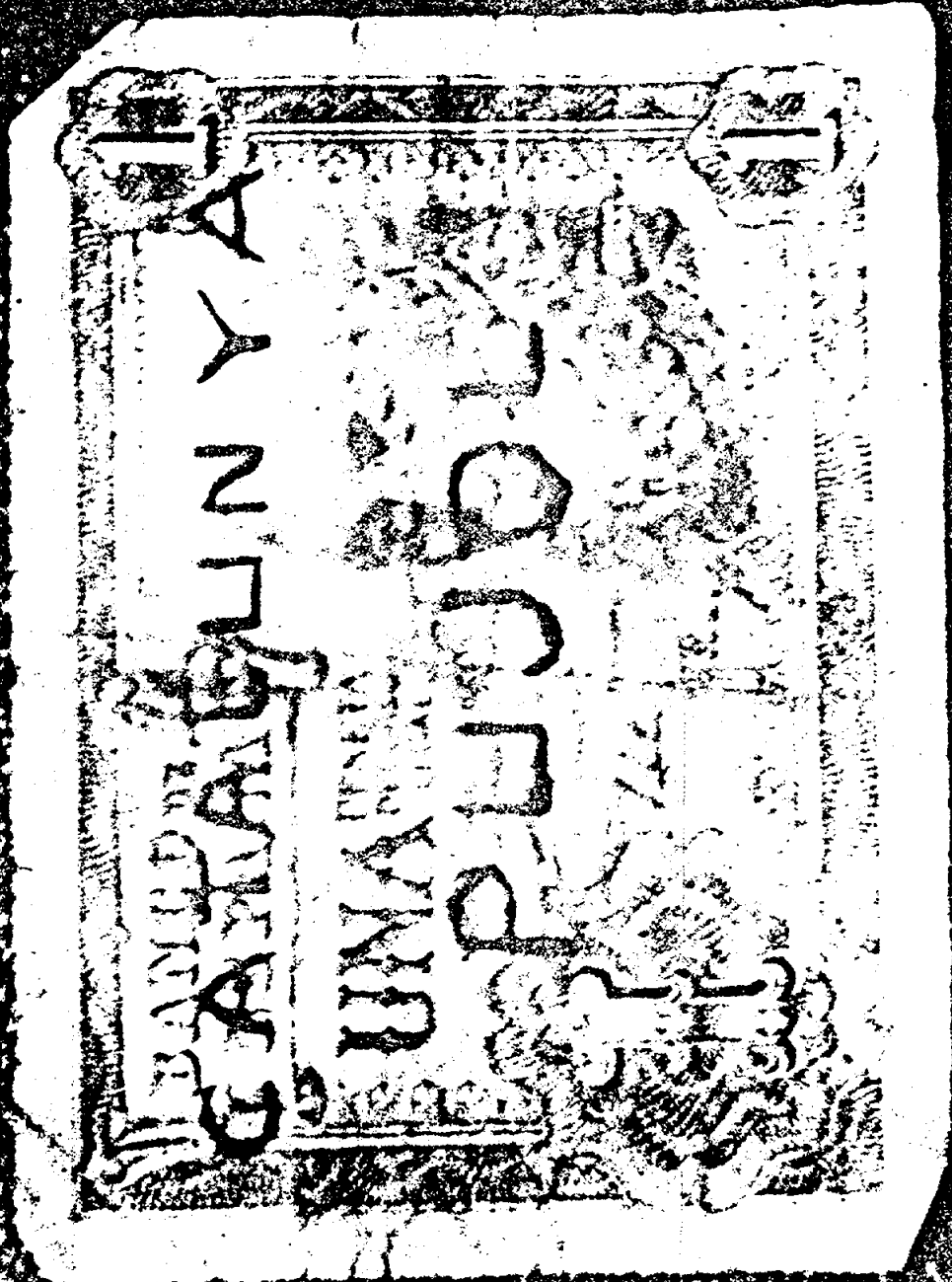

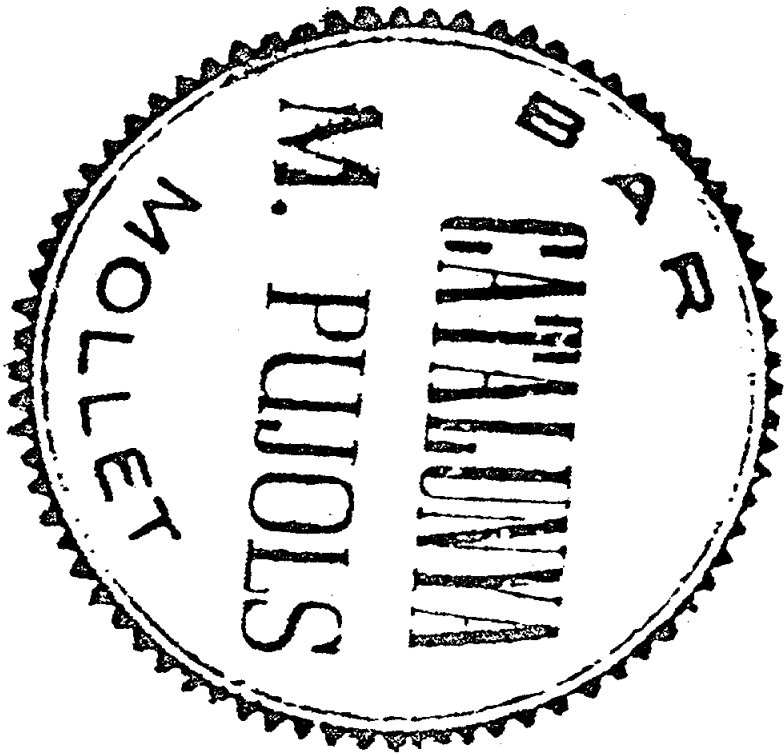
1165

LCC 100000017 7/6 77

CATALUNYA
PUJOL

DOCUMENT A18

ifoto

DOCUMENT 1117

CONSIGNES AL RESISTENT

Un dels elements mes destacats que portaren a fi els fets del Palau de la Musica Catalana; Jordi Pujol, ha sigut condemnat per un tribunal militar a set anys de presó.

Aquest martir que va esser brutalment torturat compleix la inicua sentència en el presidi de Saragossa.

LA RESISTENCIA CATALANA ha acordat que aquest primer Nadal que passa lluny de la Patria serveixi per demostrar-li a ell que Catalunya recorda als seus herois; i als nostres opressors que's massa poble el catala per enfonsar-lo utilitzen la violencia.

Per aixó recaben la col.laboracio de tots els catalans.

Dels dies 1o al 2o envieu-li tarjetes, cartes, postals etc. a Jordi Pujol com homenatge i soladiritat amb el seu gest.

L'adreça es:

Jordi Pujol Soley

presó provincial

Saragossa

CATALA: COMPLEIX EL TEU DEURE!

!! VISCA CATALUNYA LLIURE !!

La Resistencia Catalana.

(Feu-ne copies feu-les correr)

(Fet men)

Desembre 1.960

ALS COMPATRIOTES EXILATS

Actualment la campanya Pujol es a Catalunya la que té més
resonancia.

Dévant l'impossibilitat de mitjans per edita follets amb
fotografies; us remitim material de primera ma perque o feu
vosaltres i els envieu al interior, recomenan s'intensifi-
quin les inscripcions d'aquest tipus alla aont sigui possi-
ble fer-les. Seria de gran efecte psicologic iniciaro com a
conmemoració per el 1er. aniversari de la detenció i tortu-
ra d'en Pujol. El 19 de Maig vinent.

Per la Patria

Per la Llibertat

¡¡VIVISCA CATALUNYA!!

Barcelona, abril
1.961

La Resistencia Catalana.

AMNISTIA I LLIBERTAT

19 de Maig del 1960: tràgic aniversari és el que commemorarem.

Fa un any, dia per dia, que pel delictes de tenir un gest heroic, de dignitat, contra l'opressió que pateix la Pàtria, uns catalans, germans nostres, foren detinguts i torturats en els quarterets de la policia espanyola de Barcelona. Portats davant d'un Consell Militar, se'ls condemnà a penes de set a tres anys de presó. Es una ofensa inqualificable el resultat d'aquella farsa judicial; és tota una col·lectivitat sensible a un mateix ideal que és bandejada; no hi ha drets civils per a nosaltres, catalans. Demostren que ens consideren un poble acabat. ¿Creuen, potser, Franco i la seva colla, que en vint-i-dos anys de dictadura ha desaparegut de Catalunya el sentiment nacionalista? Que es recordin del cas Galinsoga. Sense òrgans d'expressió, el poble català va obligar a expulsar aquell ninot. ¿Què podrà fer aquest poble el dia que sigui lliure?

Aquests homes que representen la reacció més noble de Catalunya davant de tantes ofenses com ha rebut el nostre poble durant tots aquests anys, foren portats a l'infern dolorós de la presó i el presidi. L'home del carrer que no té esment del que pateix un empresonat polític, hi ha de reflexionar: Inadaptables a un ambient que no és el seu, perseguits com a més perillosos, precisament perquè són homes d'idees i de sentiments, amb freqüència són castigats amb tot rigor i la seva vida és un suplici.

No demanem perdó per a ells, sinó justícia; no és clemència el que volem, sinó la veritat. Els acusats d'avui tenen moltes raons per a convertir-se en acusadors. És contra d'ells que s'ha comès un delictes!

Són molts els fets isolats que demostren que el poble català té la consciència ben desperta. No n'hi ha prou amb el manteniment d'un Estat policíac i un silenci absolut sobre el fet nacionalista. Per a enfonsar-lo caldria dominar l'esperit i el dels catalans és inconquerible, com ha estat demostrat a través de segles.

Jordi Pujol s'ha convertit en el símbol de tots els seus companys de calvari. Doncs bé: que aquest nom, acompanyat del de la Pàtria, sigui estampat arreu de Catalunya. Als bitllets de banc, a les revistes de les sales d'espera, als locals públics, als ascensors, a les parets, als arbres, a les carreteres. Allà on sigui possible de fer-ho, deixeu-hi l'expressió de la vostra protesta d'aquesta manera:

CATALUNYA PUJOL

Que aquest noms brollin per tota la nostra terra.

Cada català ha de comprometre's a treballar perquè ens tornin aquests homes que són la flor heroica, la flor gloriosa que ha donat Catalunya en aquestes hores de tragèdia per la carn i per l'esperit.

Que darrera dels seus dolors es vegi un poble que els fa costat i que sabrà respondre sempre amb el sacrifici dels seus fills a qui li barri el camí vers el seu ideal.

Catalans!

Per la Justícia! Per la Llibertat!, Endavant!!!!

Visca Catalunya Lliure!
LA RESISTENCIA CATALANA
Maig 1961

... CÒPIA D'UN... ESTAT DE FORÇA QUE... GOVERN... PER...

Els mots de Jordi Fajol van tenint conseqüències.

Han costat el càrrec al Virrey Acado que no n'hagut d'amar entre l'hos-
tilitat i la indiferència més complertes.

Els incidents es multipliquen, i l'ofensiva de l'Estat i la seva cada
dia més escassa tropa contra l'Església, s'accentua. Aquesta gent ja han por-
dut el respecte als bisbes actuals i als catòlics en general. Perquè han
vist que la jerarquia no era cap obstacle i que no defensava als fidels
perseguits. I que als catòlics no els hi eren perilloses perquè no s'ha
solidaritzaven amb els seus germans.

Prova d'això es l'incident d'Igualada, on el 14 d'octubre Rosén Joan
Jarque, Rector de Montornès, havia de donar una conferència titulada "La
llibertat, virtut cristiana" a l'agrupació cultural "Lopelunca" i l'al-
calde, Sr. Singla, es va presentar al local poc abans de començar l'acte
exigint amb tó d'amenaça al capellà que sotmetés la conferència a una cin-
ta magnetoefònica, com que al moment no es va voler doblegar a aquesta con-
dició abusiva, la conferència va ser suspesa. La gent que omplia el local
va haver-se'n d'entornar. La violència d'aquesta acció prova fins a quin
punt ha arribat la insolència dels uns i la passivitat o la complicitat
de qui te de vetllar pels drets més elementals de tothom, i especialment
pels del poble fidel.

TU POTS ACTUAR. No llencis el nostre treball, dona-li curs.

RECORDA: La força de les dictadures es la falta de in-
formació de la gent que ens tornen bofalls i incerteses
de reaccionar. El nostre poble es prou fort, té 5.000 per-
sones capaces de fer un mínim de 5 còpies cada setmana
(en paper prim hi caben original i 10 còpies en una se-
lla passada).

ESCOLLIU ELS VOSTRES AMICS que no puguin rebre aquest
full sense que la seva conciliació els obligui a complir.

A RIQUENA, AMB MULTICOPISTA, IMPRESSOR, IMPRESSOR.

I LLAVORS TOT S.C.M.I.T. SERA F. CUMPLIT

FELICITACIÓ DE CATALUNYA

Desitgem un bon Nadal, ple de confiança en la llavor del seu gest, a Jordi Pujol i a tots els com ell empresonats per la nostra dignitat col·lectiva.

Moltes gràcies i que complin amb el record més viu i la companyia més fraterna.

---

talleu ací

Adreça a: Sra. Marta Ferrussola
Ronda General Mitre, 96, Barcelona

Repartiu entre els vostres amics aquesta felicitació: demaneu que la trametin i procurin acompanyar-la d'un obsequi senzill (per recader o encarregant-ho a un establiment comercial).

Que la muller i els fills, i per mitjà d'ells, tots els companys de Jordi Pujol tinguin en la solitud d'aquest Nadal un testimoni d'afecte.

FEU COPIES

FELICITACIÓ DE CATALUNYA

Any segon

Desitgem un bon Nadal, ple de confiança en la llavor del seu gest, a Francesc Pizon i Malet. Corajós impressor que, davant del Consell de Guerra que el condemnà va afirmar haver imprès uns fulls contra en Galinsoga portat per la seva dignitat de català i pel seu amor a Catalunya.

Moltes gràcies i que compti amb el record més viu i la companyia més fraterna.

---

talleu ací

Adreceu-la acompanyada d'un obsequi senzill (per recader o encarregant-ho a un establiment comercial), a la Sra. Carme Duran Terrats; Catàbria, 146, 1er., 1.º.

L'any passat, aquesta felicitació va ser tramesa a la Sra. Marta Ferrussola de Jordi Pujol. Centenars d'obsequis i milers de felicitacions li arribaren d'arreu dels Països Catalans. Aquest any, *pel nostre personal esforç fent còpies i repartint-les* entre els amics i per correu, hem de fer que es multipliquin els obsequis a la muller de Francesc Pizon, com a testimoni de la nostra ferma solidaritat.

Tots som "culpables" dels empresonaments, ja que entre tots vàrem forçar l'expulsió d'en Galinsoga i dels seus suports.

Just es que ara demostrarem el nostre agraiement a aquells als qui els han fet pagar per tots nosaltres.

1961

DOCUMENT 123
Barcelona, 20 de Desembre del 1961.

Sra. Carme Durán Terrats
Calàbria, 146 1er. 1ª.
C. I U T A T

Benvolguda senyora:

Permetim que amb motiu de les festes de Nadal i d'Any Nou li faci arribar la meva sincera felicitació, acompanyada de la meva simpatia i dels meus anhels per a que el proper 1962 esdevingui plebriic en salut i ric en tota mena de consolacions, tantes, que l'alleugereixin com millor sigui en la dura prova per la qual vosté passa davant del fat crudel de veure's allunyada del seu estimat espós, víctima dels enemics de la nostra Patria catalana.

Amb aquests desigs que els bons catalans comparteixen, la saluda atentament.

Jordi Ribot

document 726

UN TESTIMONI:

JORDI PUJOL

L'any 1961 assenyala els vint-i-cinc anys del començament de la guerra civil. Tot el monopoli estatal de premsa, ràdio, televisió i cinema serà mobilitzat per a donar-nos el balanç governamental d'aquest quart de segle.

La joventut d'aquest país, en canvi, no tindrà cap oportunitat legal de donar publicitat al seu balanç: el balanç d'una generació que viu la trista herència d'una guerra mal plantejada, acabada l'any 39 i encara no resolta l'any 61, ja que l'explotació del mite d'un passat caòtic que tornaria a fer-se present en un règim de llibertat, eternitza la situació del 36.

Del cultiu de la por se'n fa norma i justificació de tots els procediments per mantenir un ordre públic oposat a l'ordre social i que serveix de suport al continuat procés de massificació del poble.

Contra aquest estat de coses s'hi oposen les noves generacions conscients del que passa. Els testimonis personals són cada dia més freqüents. Darreramerament a Catalunya en Jordi Pujol s'ha constituït en el símbol d'una joventut que no ha perdut la fe i l'esperança en el redreçament del poble.

El cas d'en Jordi Pujol és revelador: un home del seu tremp no es produeix per generació espontània, sinó que és la manifestació externa d'una realitat que fa via, malgrat tots els intents d'ofegar-la. El seu company Pi zón, no nascut a Catalunya i empresonat per la seva causa, personifica a tants i tants homes que viuen, treballen i estimen Catalunya.

En Jordi Pujol sofreix a Saragossa els set anys de presó a què fou condemnat per «rebelión armada por equiparación». Aquesta «rebelión armada» consistia en haver editat uns fulls contra en Galinsoga, qui havia ofès grolleraent la dignitat dels catalans. El general president del Consell de Guerra, fent-se càrrec de la desproporció entre el fet considerat delictiu i la seva «equiparación», va permetre a Jordi Pujol dir quatre mots sobre les causes que van impulsar-lo a l'acció. (El president del Consell de Guerra ha estat destituït posteriorment del seu càrrec de governador militar de Barvalor de la riu i valenta veritat, que posa en evidència la mentida que se'ns imposa diàriament. Les paraules d'en Jordi Pujol són la millor resposta que pot donar la joventut al balanç governamental d'aquests darrers vint-i-cinc anys. Malgrat les constants interrupcions d'un president, que volia i dolia, constitueixen un autèntic missatge adreçat a la joventut del país.

En ésser preguntat si tenia quelcom per allegar, en Jordi Pujol, després de confessar-se autor dels fulls de la sèrie Galinsoga i d'altres dos editats amb motiu de la festa de Sant Jordi, pretén explicar els mòbils que van induir-lo a fer-ho, i diu textualment: «...Quiero hacer constar, ya que no quiero enganar a este Consejo de Guerra, las actitudes que nos movieron al Sr. Pizón y a mí a llevar a cabo las acciones motivo de este juicio, y quiero hacerlas constar porque ellas han de dar el marco justo a este Consejo. Puede que estas actitudes no tengan ningún valor desde el punto de vista del Código de Justicia Militar; sin embargo, son muy importantes porque ellas señalan el móvil y dan sentido a cualquier acción. Considerarlas tiene importancia, mucha importancia, para el futuro de nuestro país. La actitud que nos movió, al Sr. Pizón, a pesar de sus 66 años, y a mí fué una actitud de profunda raíz espiritual, de rotunda afirmación. Hablo ahora por mí, si bien el Sr. Pizón participa de este mismo pensar. Pertenecemos a una generación que sube. A una juventud que va creciendo lentamente, naturalmente, obstinadamente, y que se mueve por exigencias espirituales, y en buena parte, y esto conforta, por imperativos de tipo cristiano. Pertenecemos a una juventud que sube y va a más, para honra y orgullo de nuestro país. No es una juventud que propiamente sea política, pero su misma evolución espiritual y mental va llevándola, lógica y progresivamente, al terreno político, social y económico: es decir, a todo lo que es y se llama la vida pública. EN ESTE TERRENO DE LA VIDA PÚBLICA Y DE LOS PROBLEMAS COLECTIVOS. LA JUVENTUD VA ADOPTANDO POSICIONES QUE NO SON LAS PROPIAS DE LA SITUACION POLITICA AC-

TUAL. NO ESTAMOS DE ACUERDO CON EL ESTADO ACTUAL DE CO-SAS.» I especialment el preocupa la situació social, puix que afegeix: «Es natural, por ejemplo, que deseemos y pretendamos una mayor justicia social.»

I aquesta afirmació ell sap, perquè coneix bé els ambients juvenils, que no és gratuïta. Per això diu: «... Creo que puedo afirmar... que cuando nos sentamos en este banquillo, lo hacen con nosotros espiritualmente, en el terreno de la actitud, esta juventud a que antes me referia. Y esto es importante, principalmente para el futuro. PORQUE SI LOS HECHOS QUE MOTIVAN NUESTRA ACTITUD NO DESAPARECEN, SITUACIONES COMO ESTA SE REPETIRAN, PORQUE RESPONDEN A UNA JUVENTUD QUE VA A MAS Y QUE SE PRESENTA CON PROFUNDO SIGNO DE AFIRMACION. LA DECISION DEL CONSEJO DE GUERRA NO RESOLVERA NADA. LOS PROBLEMAS ARRANCAN DE MAS HONDO...»

Aquí comencen les constants interrupcions del president. Insisteix, però, en Jordi Pujol — lligant com pot les paraules — en el seu interès d'explicar la seva actitud constructiva: «Nuestra intención, nuestro móvil, fué hacer una afirmación espiritual clara en el sentido que tiene toda afirmación en lo positivo y no dándole mayor alcance en lo negativo. Nosotros no hicimos una campaña «anti», sino que entablamos un diálogo con el país para afirmarnos en puntos básicos de orden espiritual... de amor a nuestro país, ya que EL HECHO FUNDAMENTAL QUE EXPLICA NUESTRA ACTUACION, LA DE MI COMPAÑERO Y MIA, HA SIDO NUESTRA CONDICION DE CATALANES.» Enfondeix més encara el sentit positiu de la seva actitud quan afirma: «No somos separatistas. No hay en nuestros escritos un sólo párrafo que pueda interpretarse como tal. PERO ESTO NO SIGNIFICA QUE PODAMOS ACEPTAR EL TRATO INJUSTO QUE RECIBE CATALUÑA EN SUS CARACTERES FUNDAMENTALES, ESPECIALMENTE EN SU LENGUA Y EN SU CULTURA.»

Posar-se al marge de la llei és cosa obligada quan la llei no empara els mínims drets de la persona i no hi ha cap manera «legal» d'expressar-ho. Per això diu que «la defensa de estas condiciones nuestras y la defensa del buen nombre de Cataluña nos llevaron a la actuación clandestina. En el caso concreto del asunto Galinsoga se trataba de un insulto claro a Cataluña entera.» «...Si hicimos uso de la clandestinidad fué porque era el único medio de entablar diálogo leal con el país... un diálogo con el país que ha finalizado ahora aquí ante ustedes.»

Per últim, davant la impossibilitat de continuar parlant, ja que les interrupcions es feien cada vegada més violentes, va acabar dient: «REPITO QUE MI POSICION NO ES «ANTI», NO ES LA NEGACION, SINO QUE ME AFIRMO EN MI PROFUNDA CATALANIDAD Y AFIRMO QUE SOY PARTIDARIO DE UNA MAYOR LIBERTAD, DE UNA MAYOR LIBERTAD POLITICA, DE UNA AUTENTICA LIBERTAD SINDICAL Y DE UNA MAYOR LIBERTAD CULTURAL.»

Fa més de mig any que foren pronunciades aquestes paraules. Avui les tenim més presents que mai.

Fa més de mig any que en Jordi Pujol fou detingut, apallissat i empresonat i que es troba pràcticament incomunicat, car se li aplica un règim d'excepció, no permetent que ningú el visiti. Avui ja hi ha molta gent, àdhuc fronteres enllà, que ho sap, reflexiona i obra en conseqüència.

Cada dia que passa la figura d'en Jordi Pujol s'ageganta als ulls de la joventut que veu en ell l'exemple que l'esperona a prendre posicions actives.

Cada dia, cada hora, cada minut d'empresonament d'en Jordi Pujol són un crit d'esperança que neix en uns i creix en altres. El seu sacrifici és fecund.

Cal que la figura i el pensament d'en Jordi Pujol sigui coneguda; no perdeu oportunitat per a difondre el seu coneixement.

Febrer del 1961.

DIADA DE ST. JORDI PATRÓ DE CATALUNYA
Diumenge 23 d'Abril del 1961

Assistiü a la Missa d'onze a la Basílica de Sta. Maria del Mar, per unir-nos espiritualment amb en JORDI PUJOL, empresonat a Saragossa, i amb tots els que han mort o sofreixen persecució per Catalunya.

(Avisen els vostres amics)

TOTS ELS QUI VOLEN VIURE PIADOSAMENT EN CRIST JESUS, SERAN PERSEGUIDS
(Tim. 2º, 3, 12)

Aviat farà l'any de l'empresonament del nostre JORDI PUJOL. La seva condemna és una llavor fecunda que farà germinar esponerosament el fruit ubèrrim d'una CATALUNYA GRAN I LLIBRE, talment com la sang dels màrtirs fou semença de nous cristians.

En JORDI PUJOL ha passat el Nadal i la Pasqua a la presó, i ara aviat hi passarà també la seva festa onímbtica. En aquesta ocasió volem fer-li arribar la nostra felicitació i el testimoni de la nostra adhesió. Sense deixar de banda els obsequis materials, volem organitzar unes jornades d'oració, que serà el nostre millor obsequi. Creiem en l'eficàcia de la pregaria: "En veritat us dic que, si dos de vosaltres a la terra convenen a demanar el que sigui, els serà concedit pel meu Pare del cel". Per tant, recomanem d'organitzar amb aquest fi la celebració de Misses dialogades, en l'ofertori de les quals es podrà recitar amb "versus fidelium" les següents semblants deprecacions:

Senyor, que per nosaltres vareu ser detingut,

Escolteu-nos, Senyor!

Senyor, que per nosaltres vareu ser empresonat,

Escolteu-nos, Senyor!

Senyor, que per nosaltres vareu ser escarnit,

Escolteu-nos, Senyor!

Senyor, que per nosaltres vareu ser difamat,

Escolteu-nos, Senyor!

Senyor, que per nosaltres vareu ser injuriat,

Escolteu-nos, Senyor!

Senyor, que per nosaltres vareu ser bofetejat,

Escolteu-nos, Senyor!

Senyor, que per nosaltres vareu ser assotat,

Escolteu-nos, Senyor!

Senyor, que per nosaltres vareu ser flagel·lat,

Escolteu-nos, Senyor!

Senyor, que per haver declarat la VERITAT vareu ser TORTURAT,

Escolteu-nos, Senyor!

Senyor, Vós que sou la VERITAT, escolteu la nostra pregaria i atorgueu als vostres servents empresonats que la VERITAT ELS FACI LLIBRES I PAGUI EL PREU DE LA LLIBERTAT dels fills de Déu,

Escolteu-nos, Senyor!"

Ens ha afilicit la notícia del subressament dels torturadors. Però pensem que tant nosaltres com ells serem jutjats per Déu, i aleshores triomfarà la VERITAT que ara ella desflora i destrueixen. També lamentem profundament que "ECCLESIA" hagi publicat l'esmentada notícia.

No defallim! I, sobretot, pregueu! El fracàs humà de Jesucrist el portà a l'esclat de la seva glòria immortal. "Si a Mi m'han perseguit, a vosaltres també us perseguiran".

PER EN JORDI PUJOL, PELS EMPRESONATS, PER CATALUNYA,
P R E G U E M ! ! !

Barcelona, abril, 1961.

SANT JORDI.

Patró de Catalunya.

Cavaller de poltre alat,
trep de cer, ànima fòrta,
glavi occidor del drac,
llum de cenit i esperança.

Les roses venen amb Vós,
l'abril s'engalana amb elles,
i el blat comença a granar
maridant-se amb les roselles.

I entre tants càntics d'amor,
de llegenda i poesia,
una pàtria agonitzant
implora vostra hidalgua.

Es humil, com la bosquetana flor,
dolça, com una mare entendrida,
resignada a les nafres i el dolor,
respon per nom Catalunya.....

...Lliureu-la per Déu Senyor
del drac feroç que l'apunya.

Daniel López.

JOCS FLORALS ENGINOTIÓ DE JOSÉ

EL SANT JORDI DEL CAPTIU

~~ELS INFANTS DORMEN~~

Lema: Nit d'alerta.

~~per Ventura Gassol~~

Tot dorm en el jardí. Només vigila
 el cinamom que acaba de florir
 i l'Estrelleta Verda que titil·la
 i la lluna, lluna
 de vel de seti
 i la lluna blanca
 que salta la tanca
 per veure'ls dormir.
 Els mira i els besa
 i torna a sortir,
 que la nit és curta... i llarg el camí !

Tot dorm en el jardí. La lluna blanca,
 al fregadis del seu vel de seti,
 ha desvetllat les roses de la tanca
 i les campanetes
 del blanc llessami.
 De clar que dringaven,
 la Mare no senti :
 - Quin perfum de roses
 i de llessami !
 Que no me'ls despertis ! Avui, dormen tan fi !

Tantost en surt la lluna, que hi entra ella
 i els troba en un somriure a mig florir,
 amb un xiquet de llum a cada cella
 i a la vora, vora
 de cada coixí
 un clotet de somnis
 prests a relluir,
 que el Sant de les Roses ja està per venir !

Tot dorm en el jardí. A l'ombra blanca
 d'ales i núvols molls de sereni,
 s'han estremit les roses de la tanca
 i els infants no poden
 tornar-se a adormir :
 - Quin cavall quin, Mare,
 més blanc i més fi !
 Sense obrir la reixa,
 ha entrat al jardí !
 No serà el del Pare,
 que renilli així ?

- Dormiu, fills, que el Pare, avui, no ve a dormir !

~~passa a la pàgina 8~~

- No ens dirieu, Mare,
si és molt lluny d'ací ?
- Més que les muntanyes
d'aquell blau mari !
- No ens dirieu, Mare,
si és molt lluny d'ací ?
- Més que els núvols, núvols
color de carmi !
- No ens dirieu, Mare,
si és molt lluny d'ací ?
- Tant lluny con l'estrella
que anys ha el fa glatir !
Per a poder haver-la
corre, sense fi !
Corre, corre, corre ...
i ni ve a dormir !
Quan torni i la dugui,
us la vull cosir
amb seda i amb plata
i amb or del més fi
a la vora, vora
del vostre coixi!
- La podrà haver, Mare,
si és tan alta així ?
- Més alta és la llança
del Nou Paladi !
- La podrà haver, Mare,
si és tan alta així ?
- Al "Pujol de l'Home"
ja la veu lluir !
- La podrà haver, Mare,
si s'abaixa així ?
- El cavall del Sant Jordi d'enguany bé renilla que sí!

« Afirmo la meva profunda catalanitat i afirmo que soc partidari d'una major llibertat política, d'una autèntica llibertat sindical, d'una verda-dera llibertat cultural i dels Drets Naturals de Catalunya... »

(Paraules de JORDI PUJOL en el consell de Guerra)

EL DIA 13 de JUNY de 1961 fa un any que el Dr. Pujol i Francesc Pizón, autors de la campanya contra Galinsoga van ser condemnats a 7 anys de presó. Havien estat detinguts amb motiu dels fets del 19 de Maig al Palau de la Música i JORDI PUJOL de manera especial torturat barbarament.

Mereixem els catalans aquest tracte?

Es cap delictes defensar la dignitat dels catalans?

Hi ha dret a tot això?

Si JORDI PUJOL i Fc. PIZÓN són a la presó es perque estimen i creuen en Catalunya. Creuen que tots els que viuen i treballen a Catalunya tenen una dignitat, mereixen ser considerats ademés de contribuents, com a homes.

EL SEU GEST ES UN EXEMPLE PER A MOLTS

EL DIA 13 DE JUNY NINGU NO S'HA DE SENTIR INDIFERENT:

US PROPOSEM DE NO ASSISTIR AQUELL DIA A CAP ES-

PECTACLE. Sera una prova de solidaritat que ens honorará

una vegada més.

Feu correr aquesta consigna a tothom:

**EL DIA 13 DE JUNY QUE NINGU
VAIGI A CAP ESPECTACLE!!!**

MENTRE EL DR. PUJOL I Fc. PIZON

I ALTRES DETINGUTS POLITICS

ESTIGUIN A LA PRESÓ TOTHOM

ESTA EN DEUTE

VOLEM LA SEVA LLIBERTAT

PERQUE ES DE JUSTICIA!

D. ESTEBAN CHAVALA PIEDRAPITA
Director de la Prisión Provincial de Zaragoza

FILIACION Y RESEÑA

Naturaleza Barcelona
Edad 65
Estado civil casado
Profesión impresor

SEÑAS PARTICULARES

Firma del licenciado

T. P. A. - Mod. 141 (bis)

Fórmula dactiloscópica

CERTIFICO: Que en el día de la fecha ha sido licenciado definitivamente el penado FRANCISCO PIZON MALE

cuya filiación consta al margen, por haber extinguido en este Establecimiento la pena de años, TRES meses y día de prisión menor que por el delito de rebelión le fué impuesta por Consejo de Guerra

pasando a fijar su residencia a Sarriena, Plaza La Salada, núm. 39

Se le entrega en concepto de socorro la cantidad de

Y a fin de que no se le ponga impedimento alguno y pueda acreditar su persona, se expide la presente en Zaragoza

de marzo de 1962

Registrada en el libro correspondiente al número de de 19

El Subdirector

[DOCUMENT 123]

**M. Pujol est libéré de prison
et assigné à résidence**

(De notre correspond. particulier.)

Madrid, 27 novembre. — Le dirigeant catholique catalan, M. Jorge Pujol, est sorti aujourd'hui mardi de la prison de Saragosse et a été assigné à résidence dans la province de Gérone.

M. Pujol avait été condamné en 1960 à sept ans de prison. On l'accusait d'avoir été l'un des dirigeants des incidents du 15 mai 1960 qui eurent lieu au Palais de la musique à Barcelone lors d'un concert auquel assistait le général Franco. Dans la salle, des tracts catalinistes furent distribués et des étudiants entonnèrent l'hymne catalan, interdit depuis la guerre civile.

S U M A R I

Introducció.	3
<u>Capítol I</u>	
L'afer Galinsoga o "Todos los catalanes son una mierda".	8
<u>Capítol II</u>	
Febrer, març i abril, un trimestre més aviat tranquil.	37
<u>Capítol III</u>	
L'"Operación Cataluña" i els fets del Palau	48
<u>Capítol IV</u>	
El Consell de Guerra i-IV-1960	69
<u>Epíleg</u>	
Pel camí d'una década decisiva	86
Apèndix documental	99